

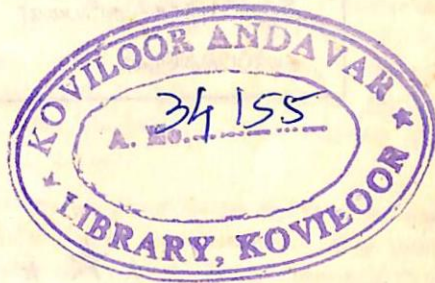
மனிதர்களை சம்பாதிப்பது எப்படி ?

ACC# 34155

R65 5-1

இப்துல் இஜீஸ் ரஹ்மத்

மனிதர்களை சம்பாதிப்பது எப்படி?

அப்துல் அஜீஸ் ரஃசாதி

வெளியீடு

பஷீரா மன்ஜில்

கலில் நகர்,

யா. ஒத்தக்கடை, .

மதுரை - 625 107.

Ph : 0452-2424542

சமர்ப்பணம்

பிறையாக என்னைப் பிரசவித்து
நடசத்திரகீ கண்ணிமிடுத்துக் காத்திருந்து
காலையாதிப் போன - என்தருமெத் தாய்
பவீரா பீனிகு
கிந்தப் புத்தகச் சூரியனை
சமர்ப்பிக்கிறேன்.

நூல் : மனிதர்களை சம்பாதிப்பது எப்படி?

ஆசிரியர் : அப்துல் அஜீஸ் ரஷாதி

பக்கம் : 64

அளவு : 1 x 8

விலை : ரூ. 20/-

வரைகலை : கிரேட் இந்தியன் கிராபிக்ஸ்

அச்சிட்டோர் : லியோ பிரிண்டர்ஸ்

இதயங்கள் உரையாடல்

இன்று மக்கள் இயந்திரத்தனமான வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். உலக வெற்றியே வாழ்வின் சதம் என்ற கருத்து நிலவி வருகிறது. பணம், பொருள் என்ற உலக விஷயங்களை மட்டுமே தேடக்கூடியவர்களாக, மனிதனைப் பற்றி சிந்திக்க மறந்து வாழ்கின்றனர். இறைவனை அடைய இலகுவான வழிமுறை மனிதனை மகிழ்விப்பது தான். மனிதனின் கடமையைப் பூர்த்தி செய்வதின் மூலமே இறைவனை முழுமையாக அடைய முடியும். பணம் சம்பாதிக்கும் குறிக்கோள் உடைய மக்கள், மனம் சார்ந்த மனிதனை சம்பாதிப்பதில்லை. மனிதர்களிடையே இணைப்பு ஏற்பட்டுவிடுமாயின் குடும்பத்திலும் பிரச்சனையில்லை. நாட்டிலும் பிரச்சனையில்லை. அத்தகைய இணைப்பை ஏற்படுத்த உதவும் நல்ல நூல்தான் "மனிதர்களை சம்பாதிப்பது எப்படி?".

மனித இதயங்களை சம்பாதிக்கும் வழிமுறையாக ஆசிரியர் சொல்லக் கூடிய பத்துத்தன்மைகளும் முத்திரையான விஷயங்கள். இது மனித இதயங்களை சம்பாதிப்பதற்கான வழிமுறைகளை இலகுவாகக் கூறுகிறது. அழகிய பேச்சு, அன்பு, மென்மை, பெருந்தன்மை என அழகிய நடைமுறைகளை திருக்குர்ஆனின் வசனங்கள் வாயிலாகவும், நபி (ஸல்) அவர்களின் வாயிலாகவும் மற்றும் அவர்களின் தோழர்கள் வாயிலாகவும், அறிஞர்களின் வாழ்க்கை உதாரணங்கள் மூலமாகவும் அழகாகக் கோர்வை செய்திருக்கிறார் ஆசிரியர். எளிய நடையின் மூலம் நற்பண்புகளை மெறுகேற்றியிருக்கிறார்.

இஸ்லாம் அற்புதங்களைக் காட்டி மட்டுமே வளர்ந்த மார்க்கமன்று. நற்பண்புகளை நடைமுறைப்படுத்தியே மக்களின் மனதை ஈர்த்தது. இந்தப் பண்புகள் அனைத்தும் ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் இருக்க வேண்டியவை. அந்தப் பண்புகளைப் பெற்றுத்தான் சாமானியர்களான ஸஹாபாக்கள் சாம்ராஜ்யங்களின் அதிபதிகள் ஆனார்கள். உலக மக்களின் இதயங்களைக் கொள்ளை கொண்டார்கள். சமுதாய வாழ்வில் பரிணமிக்கும் ஒவ்வொருவரும் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய, படித்து பயன்பெற வேண்டிய நன்னூல் இது.

இந்தப் புத்தகத்தின் ஆசிரியரான அப்துல்அஜீஸ் ரஷாதி எனது மாணவர். கல்வி பயிலும் காலத்திலும், எழுத்துப் பணியில் எனக்கு உதவியாக இருந்தவர். தெளிந்த சிந்தையும், துடிப்பும் மிக்க அவர் இதற்கு முன்பு "உறவுகளும், உரிமைகளும்" என்ற நூல் மூலம் மக்களுக்கு அறிமுகமானவர்தான். கல்விப் பணிக்கு இடையில் தனது எழுத்து பணியை வளர்த்து வருவது மகிழ்ச்சியே. எழுத்து துறையிலும், கல்வித் துறையிலும் அவர் மேலும் வளர இறைவனிடம் இறைஞ்சுகிறேன். அல்லாஹ் போதுமானவன்.

நன்றி. வஸ்ஸலாம்.

எஸ். ஸைஃபுத்தீன் ரஷாதி

தாருல் உலூம் ஸபீலுர் ரஷாத் அரபுக்கல்லூரி.

பெங்களூர்.

உள்ளடக்கம்

மனிதர்களை சம்பாதிப்பது எப்படி?	5
அழகிய பேச்சு	10
அனைவரிடமும் அன்பு	15
பிறர் நலம்	19
நெருக்கடியில் உதவி	23
பழகும் பண்பு	28
உரியவருக்கு கண்ணியம் அளித்தல்	32
பிறரை மகிழ்வித்தல்	37
பெருந்தன்மை பேணல்	42
பணிவுடன் நடத்தல்	47
செயலில் உண்மை	52
மக்களை வெறுப்பில் ஆழ்த்துபவை	57
மக்களை சம்பாதிப்போம்! மாண்புறுவோம்!!	62

மனிதர்களை சம்பாதிப்பது எப்படி?

உலகில் எத்தனையோ மனிதர்கள் நாளும் பிறக்கிறார்கள். இறக்கிறார்கள். பிற ஜீவராசிகளும் அன்றாடம் பிறக்கின்றன. இறக்கின்றன. ஆனால் மனிதனின் வாழ்க்கைக்கும், மற்ற ஜீவராசிகளின் வாழ்க்கைக்கும் வாழ்வின் அர்த்தங்கள், தேவைகள், நோக்கங்கள், முடிவுகள் வேறுபடுகின்றன. இவை அனைத்தும் எப்போது சாத்தியமெனில் மனிதன் மனிதனாக வாழ்ந்து மறைந்திருக்க வேண்டும். இல்லையெனில் மனிதனின் வாழ்க்கையைவிட மற்ற உயிரினத்தின் வாழ்க்கை சிறந்ததாகிவிடும்.

“எவ்வளவு காலம் நீ வாழ்ந்தாய் என்பது முக்கியமன்று. எப்படி வாழ்ந்தாய் என்பதே முக்கியம்” என்பது அறிஞர்கள் கருத்து.

மனிதன் வாழ்க்கையைக் கழிப்பது என்பது கவனிக்கத்தக்கதல்ல. வாழ்க்கையை வாழவேண்டும் என்பதே முக்கிய அம்சம். இதுவே இறைவனின் நோக்கமும் கூட.

இந்த உலகம் முழுவதும் மனிதனுக்காகவே படைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்கிறான் இறைவன். உலகம் முழுவதும் நமக்காக இருந்தும் வாழ்வை அதன் முறையில் வாழத்தெரியாமல் சிரமத்தில் ஆழ்கிறோம்.

ஒரு பிரபலமான கதை சொல்லப்படும். ஒரு அரசன் வாழ்க்கையை சரியாக அனுபவித்து வாழ வேண்டும் என தீர்மானித்து அறிஞர்களின் அவையைக் கூட்டினான். அவர்களை நாலாபுறமும் அனுப்பி உலகின் தலைசிறந்த வாழ்வியல் நூற்களை சேகரித்து வர அனுப்பினான். அவர்கள் சென்று சேகரித்து வர வர, இது போதாது - இன்னும் சேகரிக்க வேண்டும் என்றான். இப்படி

வாழ்வின் கலையை அறிய உதவும் நூற்களை சேகரிப்பதிலேயே தனது ஆயுளின் பெரும் பகுதியைக் கழித்தான். தற்போது அதுவே ஒரு சிறுமலையளவு கண்முன் இருக்க, அவை அனைத்தையும் தானே கற்பது சாத்தியமற்றது என்பதை உணர்ந்து மீண்டும் அறிஞர்களின் அவையைக் கூட்டினான். அவைகளை ஆய்ந்தறிந்து தொகுத்து வழங்க முயன்றான். அறிஞர்களும் அதில் ஈடுபட்டிருக்க வயோதிகத்தை அடைந்தான். அப்போதும் அவன் வாழ்வியலை அறிய வில்லை. கடைசியில் இறுதி நேரம் நெருங்க அந்த அறிஞர்களை அழைத்து அதன் ஒட்டுமொத்தக் கருத்தை மட்டும் சொல்லுங்கள் என்றான். ஒரே வரியில் அறிஞர்கள் பதிலளித்தார்கள். “அந்தந்த சமயத்தில் வாழ்வை அனுபவித்துவிடு”. அதை கேட்டுக்கொண்டே அவன் மரணம் அடைந்தான்.

இன்று நம்மில் பலரின் நிலையும் அதுதான். வாழ்வை இதுதான் என தீர்மானிப்பதற்குள் வாழ்க்கை முடிந்துவிடுகிறது. வாழ் நினைக்கும்போது வயது இருப்பதில்லை. வாழ்க்கையை வாழத்தான் வேண்டும். எப்படி என்பதில்தான் மனிதர்கள் வேறுபடுகின்றனர்.

வாழ்க்கை இலகுவானது தான். நாம்தான் அதனை ரசிக்காமல் வேண்டாத தன்மைகளையும் சிந்தனைகளையும் நம்மில் நுழைத்து வாழ்க்கையை கசப்பாக்கி விடுகிறோம். ஒரு மாளிகையின் அறையில் இருக்கிறோம். அவ்வறைக்கு எட்டு ஜன்னல்கள். அவற்றின் வழியாக தென்றலும் சூரிய ஒளியும், இதழும், மகிழ்ச்சியும் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. நாம் என்ன செய்கிறோம். நம்மையறியாமல் கோபம், காமம், பொறாமை போன்ற கெட்ட எண்ணங்களால் அந்த அழகிய ஜன்னல்களை மூடிவிடுகிறோம். இப்போது இயற்கை காட்சி தெரிவதில்லை. அதன் இன்பமும் இருப்பதில்லை. ஒரே புழுக்கம், ஒளியில்லை. பயங்கர நிசப்தம். இப்படி வாழ்க்கையின் இன்பகரமான ஜன்னல்களை மூடிவிட்டு அதன் காரணத்தையும் புரிந்து கொள்ளாமல் காற்றில்லை. ஒளியில்லை என வாழ்க்கையையே குறைபட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்.

மனிதனை “ஒரு சமூக விலங்கு” என்று குறிப்பிடுவார்கள். ஏனெனில் மனிதன் வாழ்வை தானாக கழிப்பது என்பது முடியாது. மக்களின், சமூகத்தின்

மன்தனை “ஒரு சமூக விலங்கு” என்று குறிப்பிடுவார்கள். ஏனெனில் மனிதன் வாழ்வை தானாக கழிப்பது முடியாது. மக்களின், சமூகத்தின் கூட்டமைப்பில் இருந்துதான் மனிதன் தன் வாழ்வை கழிக்கவேண்டும்.

கூட்டமைப்பில் இருந்துதான் மனிதன் தன் வாழ்வைக் கழிக்கவேண்டும். சமூகம் என்பதே தனி மனிதர்களின் தொகுப்புத்தான். இறைவனே இத்தகைய சமூக அமைப்பை ஏற்படுத்தினான்.

“மனிதர்களே!” நிச்சயமாக நாம் உங்களை ஓர் ஆண், ஒரு பெண்ணிலிருந்து படைத்தோம். மேலும் நீங்கள் ஒருவருக் கொருவர் அறிந்து கொள்வதற்காக உங்களைப் பல கிளையினராகவும், பல கோத்திரங்களையும், நாம் ஆக்கினோம். (அல் ஹுஜுராத் :13)

மனிதன் சமூகத்தின் அமைப்பில் வாழ்ந்தாலும் வாழ்வின் முறை என்ன. எப்படி என்பது அறியப்படவேண்டும். இறைவன் மனிதனைப் படைத்து அப்படியே விட்டுவிடவில்லை. அவனுக்கு வாழ்வின் முறைகளை கற்றுக்கொடுத்திருக்கிறான்.

மக்களை நேர்வழி காட்டுவதற்காக வேதங்களைக் கொடுத்தான். அதன்மூலம் இறைவன் நேரான பாதை எது என்பதை அறிவித்து கொடுக்கிறான். வாழ்க்கையை எப்படி வாழ்கிறோம் என்று சோதித்துப் பார்க்கவும் இறைவன் விரும்புகிறான். தனது திருமறையில்

“உங்களில் எவர் செயலால் மிக்க அழகானவர் என்று உங்களை அவன் சோதிப்பதற்காக மரணத்தையும், வாழ்வையும் படைத்தான் (அல்முலக்-2)”

அதற்காக இந்த உலகம் கடினமானது, முழுக்க சோதனைகளும் துயரங்களும் நிறைந்தது என கருத்துக் கொள்ளக்கூடாது. அதே இறைவன் வாழ்க்கையை அலங்காரம் என்பதாகவும், மறுமையின் சேகரம் என்றும் கூறுகிறான்.

மனிதன் மனிதனாக வாழ்வதற்குத்தான் மார்க்கம் வழங்கப்பட்டது. அதன் வழியில் நடந்தால் மனிதன் இவ்வுலக வாழ்விலும் சுபிட்சத்தைப் பெறலாம். இந்த வாழ்விற்கு பின்வரும் நிரந்தரமான வாழ்விலும் வெற்றி பெறலாம். மனிதன் சமூக அமைப்பில் வாழும் முறையை கற்றுக் கொடுப்பதாகவே இஸ்லாத்தின் அனைத்து நடைமுறைகளும் இருக்கின்றன.

இஸ்லாத்தின் சமூக அமைப்பு உயர்வானது. அது நற்பண்புகளின் மொத்த இணைப்பாகும். அப்பண்புகளை கைக்கொள்பவர் நல்லவராகவும் அவைகளை விடுபவர் குற்றவாளியாகவும் கருதப்படுவார்.

உலக வரலாற்றில் குறுகிய காலத்தில் பெரும் மக்கள் தொகுதியை நிலத்தாலும் உள்ளத்தாலும் ஆட்சி செய்த வல்லமைக்கு

சொந்தக்காரர் தாம் நபிகள் நாயகம் (ஸல்). அவர் மக்களை சம்பாதித்தது போன்று யாரும் உலக வரலாற்றில் பெறவில்லை. பெரும் பெரும் சீர்திருத்தவாதிகளும், தத்துவஞானிகளும் இந்த அவனியில் வந்து சென்றிருக்கின்றனர். அவர்களது மக்கள் ஈர்ப்பும், மக்கள் கூட்டமும் ஒருகாலம் வரை மட்டுமே இருந்திருக்கின்றன. பின்பு அவர்களின் வாழ்க்கை, வரலாற்றின் ஓரத்தில் மட்டுமே எஞ்சி இருக்கின்றது. ஆனால் முஹம்மது (ஸல்) அவர்களின் மக்கள் சம்பாத்தியம் அன்றும் இருந்தது. இன்றும் இருக்கிறது. நாளை மறுமையிலும் இருக்கும்.

நிலப்பரப்பை ஆட்சி செய்வது பலருக்கும் எளிது. ஆனால் மக்களின் உள்ளப்பரப்பை ஆட்சி செய்யும் திறன் அவ்வளவு எளிதல்ல. அத்தகைய உள்ள வெற்றியைப் பெற நாம் நபி (ஸல்) அவர்களின் வாழ்வில் ஏனைய குறிப்புகளைப் பெறலாம். அவ்வாறு முயற்சித்து வாழ்ந்து சென்றவர்களின் வாழ்வையும் வரலாறு சுவடுகளாக்கி உள்ளது.

மனிதர்களை ஏன் சம்பாதிக்க வேண்டும். வாழ்க்கையின் தேவைகளில் கட்டுப்பட்ட உணவு, உடை, உறைவிடம் இவை அனைத்திற்கும் செல்வம் மட்டும் தானே பிரதானம். அப்படி இருக்கையில் வாழ்வின் வெற்றிக்கு மனிதர்களை ஏன் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்ற கேள்வி எழலாம். முன்பே சொன்னதுபோல மனிதன் ஒரு சமூக விலங்கு. அவனது வாழ்வின் வெற்றி என்பது இந்த சமூகத்தில் தான் நடைபெறவேண்டும். ஆனால் அந்த வெற்றி என்பது செல்வத்தை மட்டும் பிரதானமாகக் கொண்டதில்லை.

மனிதன் பிறந்தது முதல் இறப்பதுவரை பிற மக்களுடன் உறவுகள் என்ற அடிப்படையில் வாழ்ந்து வருகிறான். குடும்பத்தின் உறவுகள், நட்புகள், குறுகிய கால சிநேகிதங்கள் போன்றவை அவனது வாழ்வின் வழிப்பாதை எங்கும் நிறைந்திருக்கிறது. அவர்களுடன் இணைந்த இவனும், அவர்களும் மகிழ்ச்சியில் திளைக்க மக்களின் ஈர்ப்பும், மக்களை சம்பாதிப்பதும் தேவையாகிறது. உலகில் பண்பட்ட மக்கள் இணைப்பே உண்மையான வெற்றியை தரும்.

பேரரசர் கஜ்னவி வாலிபராக இருந்தபோது அவரின் தந்தை அவரை ஒரு பிரதேசத்திற்கு நிர்வாகியாக நியமித்திருந்தார். வாலிபரான கஜ்னவிக்கு தோட்டக்கலையில் மிகுந்த ஈடுபாடு உண்டு. மக்கள் வியக்கும் ஒரு பிரம்மாண்டமான தோட்டம் ஒன்றைத் திறம்பட உருவாக்கினார். அதன் அழகை ரசித்தவர்கள், மத்தியில் ஓர் மாளிகை இருப்பின் இன்னும் அழகாக இருக்கும் என யோசனை கூற அழகிய கட்டிட வேலைப்பாடுடன் ஓர் மாளிகையை கட்டினார்.

கஜ்னவி. அவரின் தந்தை அவரைக் காண வந்தபோது மாளிகை யையும், தோட்டத்தையும் பார்த்தார். கஜ்னவீயிடம் இது மிகப்பெரிய காரியம் என நீ நினைக்கிறாயா? என்றார். மகனும் “நிச்சயமாக” என்றார். இது வேறு யாராலும் உருவாக்க இயலாதா? எனக் கேட்க. ஏன் யாரும் முயற்சித்தால் உருவாக்கலாம் என்றார் கஜ்னவீ. யாரும் உருவாக்க முடியாத அல்லது கடினமான ஒரு வேலையை சொல்லட்டுமா? எனக் கேட்டார் அரசர். ஆம். சொல்லுங்கள் என்ற கஜ்னவீயிடம் “இவை அழிந்து விடக்கூடியவை. ஆனால் பண்பட்ட மக்களை உருவாக்குவது பல சந்ததிகளுக்கும் பயன் அளிப்பவை” என்றார்.

உண்மைதான். அப்படிப்பட்ட பண்பட்ட மக்களாக உருவாவதற்கு மக்களின் இணைப்பு அவசியமாகிறது. அவ்விணைப்பை மனிதர்களை சம்பாதிப்பதின் மூலமே பெற முடியும்.

பொதுவாகவே நற்பண்பே நல்ல மனிதர்களை பெற்றுத்தரும். ஆகையால் மனிதர்களை சம்பாதிக்க வேண்டுமானால் அதற்கென்று நாம் சில பண்புகளை கைக்கொள்ள வேண்டும். அந்தப் பண்புகளை நமது வாழ்வில் கொண்டு வந்து மெருகேற்றுவதன் மூலம் மனிதர்களை நமது பிரியத்திற்குரியவர்களாக ஆக்கலாம்.

அழகிய பேச்சு

மனிதர்களை சம்பாதிப்பதில் கைக்கொள்ள வேண்டிய காரணிகளுள் முதலானதும் தலையானது மானது அழகிய பேச்சு. மனிதன் சக மனிதனிடம் பழகுவதற்கு அவனது பண்புகளில் இணைவதற்கு முதல் காரணி பேச்சுதான். பேருந்திலோ, இரயிலிலோ அல்லது பணியிலோ என்று எங்கும் இரு மனிதர் இருக்கும் நேரத்தில் உரையாடல் அவசியமாகிறது. அந்த உரையாடல் அழகாக இருப்பின் அவன் மக்கள் விரும்பக் கூடியவனாக மாறிவிடுகிறான்.

“உரையாடல் உள்ளங்களின் மாநாடு” என்று ஒரு அறிஞர் கூறினார். நமது உள்ளத்தின் எண்ணங்களை எடுத்து வைக்கவும், பிறரின் எண்ண அலைகளை நாம் அறிந்து கொள்ளவும் உதவும் சாதனமே உரையாடல். இதையே நபி (ஸல்) அவர்கள் ‘அழகிய வார்த்தை ஒரு தர்மம்’ என்றார்கள். நபி (ஸல்) அவர்கள் எந்தளவு தன் பேச்சில் அழகிய வார்த்தையை பயன்படுத்துபவர் என்பதையும், தீய பேச்சற்றவராகவும் இருந்தார் என்பதையும் திருக்குர்ஆன் இப்படிச் சொல்கிறது.

..... கடுகடுப்பானவராகவும், கடின உள்ளம் கொண்டவராகவும், நீர் இருந்திருப்பீரானால் உம்மிடம் இருந்து அவர்கள் வெருண்டோடியிருப்பார்கள் (ஆலிம்ரான்-159)

உண்மையும் அது தான். அழகிய பேச்சு இல்லை யெனில் மக்கள் நம்மை விட்டும் வெருண்டோடிவிடுவர்.

ஹஜ்ரத் யஹ்யப்னு முஆத் (ரழி) அவர்கள் கூறுகையில் மென்மையான மனிதனின் நாவிலிருந்து

அவனது உள்ளத்தின் ஆழத்திலிருந்து வெளிப்படும் அழகிய வார்த்தைக்கு ஈடு இணை உலகில் ஏதுமில்லை என்றார்கள்.

பெரும் மக்கள் ஆதரவைப் பெற்ற மனிதர்கள் அனைவரும் தனது அழகிய பேச்சு என்ற சாதனத்தாலேயே மக்களை வசீகரித்தனர். வரலாற்றில் வாழ்ந்த தத்துவ அறிஞர்களும், பெரும் கொள்கைகளை வகுத்தவர்களும் மக்களை வசீகரித்தது அழகிய பேச்சால் தான். சாக்ரடீஸுக்குப் பின்னால் பெரும் இளைஞர் கூட்டம் திரளச் செய்தது அவரது அழகிய பேச்சுதான். இனிய பேச்சு உடையவனுக்கு எல்லோருடைய இதயக் கதவுகளும் தாமாகவே திறந்து விடுகின்றன. எல்லோருடைய கைகளும் அவனை வரவேற்கின்றன. எல்லோருடைய முகமும் அவனைக் கண்டால் பிரகாசம் அடைகின்றன.

அறிஞர் பர்க்கைப் பற்றி டாக்டர் ஜான்சன் கூறுகையில் "நீ முதல் தடவையாக பர்க்கைச் சந்தித்து அவருடைய தெரு ஓரத்தில் நின்று ஐந்து நிமிட நேரமே பேசிய போதிலும் அவர் உன்னை விட்டு பிரியும் போது நீ அவரைப் பார்த்து 'ஆ! எவ்வளவு வசீகரமான மனிதர் என்று கூறுவாய்' என எடுத்துரைத்தார்.

நாகரீகமற்ற அரபுகளிடம் அழகிய பேச்சின் மூலமே நன் மதிப்பையும், அன்பையும் பெற்றார்கள் நபியவர்கள்.

நபி (ஸல்) அவர்களின் வாழ்வில் ஏராளமான நிகழ்வுகள். அவர்கள் அழகிய, எளிய பேச்சுக்களை உடையவர் என்று எடுத்தியம்புகிறது.

அபு மஸ்ஹத் (ரழி) என்ற அன்சாரித்தோழர் முதன்முதலாக நபி பெருமானாரை சந்திக்க வந்தபோது பெருமானாருக்கு முன் அமர்வதற்கு தயங்கியபடி அஞ்சிக் கொண்டே பேசினார். அவரை தன்னருகில் அமரவைத்த பெருமானார், தோழரே! என்னோடு நீங்கள் இயல்பாக உரையாடுங்கள். நானும் ஒரு சாதாரண தாயின் மகன் தான்! என்றார்கள்.

அழகிய பேச்சின் அடையாளமாகத்தான் மார்க்கம் ஸலாமைக் கொண்டு பேச்சைத் தொடங்கச் சொல்கிறது. அழகிய பேச்சு என்பது நளிினமாக இருக்க வேண்டும். சாதாரணமாகப் பேசினாலும் அல்லது ஒரு தீமையை சுட்டிக்காட்டினாலும் நளிினம் இருக்க வேண்டும். இறைவன் மூஸா (அலை) அவர்களுக்கு பிர்அவ்னிடம் பேசும் முறையைக் கற்றுக் கொடுத்தான்.

“நீங்கள் அவனுக்கு நளினமாகவே உபதேசம் செய்யுங்கள்.”

(அல்குர்ஆன் : 20:43)

இனிமை நிரம்பிய சொற்கள் புரட்சிக்காரர்களின் மனத்தைக் கூட மாற்றியமைத்து விடுகின்றன. பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் போது மக்கள் கட்டுக்கடங்காது கலகம் செய்தனர். அவர்களைச் சுடுமாறு தளபதிக்கு ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டது. ஆனால் அவர், அவர்களைச் சுடவில்லை. மாறாக அந்தக் கூட்டத்தின் நடுவில் சென்று ‘ஏழை எளியவர்களைச் சுடுமாறு எனக்கு ஆணை பிறப்பிக்கப் பட்டுள்ளது. ஆதலால் இங்குள்ள பெருமக்கள் அனைவரும் தயவு செய்து வீட்டிற்குச் சென்று விடுங்கள்’ என்று கூறினான். அவ்வளவு தான் அங்கிருந்த ஒவ்வொருவரும் தங்களைப் பெரு மக்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டு ஒருவர் பின் ஒருவர் அமைதியாக வீடு சென்று விட்டனர்.

குரலில் மிருதுத் தன்மையை வெளிப்படுத்துவது கூட மேன்மக்களின் தன்மையாக இருக்கிறது. ஆதலால் தான் இறைவன்

“ஈமான் கொண்டவர்களே! உங்கள் சப்தத்தை நபியின் சப்தத்தை விட உயர்த்தாதீர்கள் என்று பணிக்கின்றான். (அல்குர்ஆன் : 44:2)

ஒருவருடைய குரலே அவனுடைய பண்பாட்டை அளவிடும் உரைகல்லாக இருக்கிறது. ஒரு அறிஞர் “என்னைப் பலருடன் சேர்த்து ஓர் இருட்டறையில் அடைத்து விடுங்கள். நான் அவர்களின் குரலிலிருந்து யார் பெருமக்கள் என்பதை கண்டுபிடித்து விடுகிறேன்.” என்றான்.

அழகிய குரலின் மேன்மையை வலியுறுத்தி நபியவர்களும் “உங்களுடைய தொனியால் குர்ஆனை அழகு படுத்துங்கள். ஏனெனில் அழகிய தொனி குர்ஆனுக்கு மேலும் அழகு சேர்க்கும்” என்றார்கள்.

அழகிய பேச்சு என்றாலும் அது வீணான பேச்சாக இருப்பின் மக்களுக்கு பயன் தராது. மனிதர்களை மூன்று

மன்தர்களை மூன்று
வீதமாக பரத்தார் ஓர்
அஞ்ஞர். மட்ட ரகமனை
மக்கள் மன்தர்களைப்
பற்றியே பேசுவார்கள்.
நடுத்தரத்தார் எப்போதும்
செய்தகளையே
எடுத்துரைப்பர். உயர்
தரத்தினர் உயர்ந்த
கருத்துக்களையே
எடுத்துரைப்பர்

விதமாக பார்த்தார் ஓர் அறிஞர். மட்ட ரகமான மக்கள் மனிதர்களைப் பற்றியே பேசுவார்கள். நடுத்தரத்தினர் எப்போதும் செய்திகளையே எடுத்துரைப்பர். உயர் தரத்தினர் உயர்ந்த கருத்துக்களையே எடுத்துரைப்பர் என்று கூறினார்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் நலமான பேச்சைப் பற்றி குறிப்பிடுகையில் “யார் இறைவனையும், மறுமை நாளையும் ஈமான் கொண்டாரோ அவர் பேசினால் நல்லதைப் பேசட்டும் அல்லது வாய்முடி இருக்கட்டும் என்றார்கள். (நூல் : புகாரி)

தனது சகோதரனுக்கு நன்மையை எடுத்துச் சொல்வதும் தீமையை விட்டு விலக்குவதும் நலவான பேச்சில் உள்ளதுதான். ஒரு மனிதன் மக்களுக்கு நலவை விரும்பக்கூடியவனாக இருந்தால் அவன் அனைவராலும் விரும்பப்படுவான்.

நலவான பேச்சு. அழகிய பேச்சு என்பது எதிரிகளிடமும் இருக்க வேண்டும். ஹழ்ரத் ஆயிஷா (ரழி) அவர்கள் அறிவிக்கிறார்கள். “ஒரு யூதக் கூட்டம் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் வந்து அஸ்ஸாமு அலைக்கும் (உங்களுக்கு மரணம் நிகழட்டும்) என்று கூறினார். ஹழ்ரத் ஆயிஷா (ரழி) கூறுகிறார்கள். நான் அதைப் புரிந்து கொண்டு அவர்களுக்கு பதில் அளிக்கும் வகையில் அலைக்கு முஸ்ஸாமு வலஃன துல்லாஹி (உங்கள் மீது மரணமும், இறைவனின் சாபமும் நிலவட்டும்) என்று கூறினேன். இதை செவியுற்ற நபி (ஸல்) அவர்கள் ஆயிஷாவே! உன் வார்த்தையை நிறுத்திக் கொள். அல்லாஹ் அத்தனை விஷயத்திலும் மென்மையை விரும்புகிறான் என்றார்கள். நாயகமே! அவர்கள் என்ன வார்த்தையைக் கூறினார்கள் என்பதைத் தாங்கள் கவனிக்க வில்லையா? எனக்கேட்டேன். அதற்கு நபியவர்கள் நான் அவர்களிடம் “வ அலைக்கும்” (உங்கள் மீதும்) என்று மட்டும் கூறி நிறுத்திக் கொண்டேன் என்றார்கள். (நூல் : புகாரி)

இது போன்ற அழகிய பேச்சுதான் எதிரிகளையும் நமது நண்பர்களாக மாற்றி விடுகிறது. அழகிய பேச்சு உடையவன் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ற அறிவுடனும், இனிமையாகவும் பேசி மக்களின் மனத்தைக் கவர்ந்து விடலாம். இனிமையான பேச்சின் மூலம் தனது அலுவல்களைக் கூட வெற்றிகரமாக முடித்துவிட முடியும்.

உர்தூ இலக்கியத்தில் புகழ்பெற்று விளங்கிய கவிஞர் காலிப். ஒரு நாள் டில்லி சுல்தானுடைய அவையில் வீற்றிருந்தபோது அங்கு

ஏராளமான மாம்பழக் கூடைகள் இருப்பதைக் கண்டார். காலிபுக்கோ மாம்பழத்தின் மீது பிரியம். எனினும் எப்படிக் கேட்பது என யோசித்து மாம்பழத்தையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தார். இதைப் பார்த்த சல்தான். என்ன அவற்றை அப்படி கூர்மையாக நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? என்று காலிபை நோக்கி வினவினார். அதற்கு காலிப். அவற்றில் எனது பெயர் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறதா என கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறினார். உண்மையை யூகித்துக் கொண்ட சல்தான். காலிப் வீட்டிற்கு ஓர் கூடை நிறைய மாம்பழங்களை அனுப்பி வைத்தார்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள். “யார் பிறரிடம் பணிவுடனும். மென்மையான வார்த்தைகளுடனும். நளிநமாகவும். முன் வருவானோ அவன் மீது அல்லாஹ் நரகத்தை ஹராமாக்கிவிட்டான்

(நூல் : ஹாகிம்)

புன்முறுவலுடன் பேசுங்கள். அதற்கு எந்தச் செலவும் இல்லை - என்கிறது ஒரு பழமொழி.

மக்களை சம்பாதிக்கும் சாதனங்களுள் இலகுவானது அழகிய பேச்சு. அத்தகைய சாதனத்தை நாம் மேற்கொண்டு மக்களை சம்பாதிக்கலாம்.

அனைவரிடமும் அன்பு

அன்பு என்ற சொல் ஓர் மந்திரத்தைப் போன்று சக்தியுடையது. உலகமே இந்தச் சொல்லில் தான் சுழன்று கொண்டிருக்கிறது. இந்த அன்பு என்ற சொல் இறைவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. மனிதர்கள் கோடான கோடி பேர் வாழ்ந்து வந்தாலும், அவர்கள் அனைவரும் ஓர் ஆண் ஒரு பெண்ணிலிருந்து தான் படைக்கப்பட்டார்கள் என்பதும், அவர்கள் அனைவரும் உடன்பிறந்தவர் போன்றவர்கள் என்பதும் அன்பு எனும் கயிற்றால் இறைவன் அனைவரையும் பிணைத்திருக்கிறான். இந்த பிணைப்பை யார் பற்றிக் கொள்கிறாரோ அவர் அனைத்துலக மக்களாலும் பிரியம் கொள்ளப்படுவார். அனைத்து மக்களையும் சம்பாதிக்கும் பேறு பெற்றவராகிறார். இறைவன் தனது மறையில் விசுவாசிகளே! (யாவரும்) நிச்சயமாகச் சகோதரர்களே! (49:10) என்று கூறுகிறான்.

தனது சகோதரர்களையும், நண்பர்களையும் சுயநலமற்று நேசித்து எவ்வித எதிர்பார்ப்புமின்றி தூய அன்பு கொள்வது உண்மை முஸ்லிமின் தனித்தன்மையான பண்புகளில் ஒன்றாகும்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள். எவரிடம் மூன்று தன்மைகள் அமைந்துள்ளதோ அவர் ஈமானின் (இறை நம்பிக்கையின்) சுவையை உணர்ந்தவராவார். அவை :

- 1) அல்லாஹ்வும், அவனது தூதரும் அவருக்கு மற்ற அனைத்தையும் விட அதிக நேசத்திற்குரியவர்களாக இருப்பது
- 2) ஒருவர் மற்றொருவரை அல்லாஹ்வுக்காகவே நேசிப்பது
- 3) நெருப்பில் வீசப்படுவதை வெறுப்பதைப் போல இறை நிராகரிப்புக்கு திரும்பிச் செல்வதை வெறுப்பது

(நூல் : புகாரி)

பொதுவாக நமது எண்ணம். காந்தத்தை நோக்கி இரும்பு ஓடி வருவது போன்று நாம் பிறரை அன்பால் இழுத்து நிற்க வேண்டுமென விரும்புகிறோம். அதற்கு நாம் தான் முதலில் பிறர் மீது அன்பு செலுத்த வேண்டும். அதன் விளைவாக ஓராண்டு காலம் முயன்று ஆகாத செயலைக் கூட நாம் பிறர் மீது செலுத்தும் அன்பால் சில நிமிடங்களில் பெற்றுவிடலாம். சக மனிதனிடம் அன்பு செலுத்தாத மனிதன் வாழ்க்கையில் பெரும் துன்பங்களை நுகர்வதோடு மற்றவர்களுக்கும் பெரிய இன்னல்களை ஏற்படுத்தி விடுகின்றான்.

அர்தெரின் பாபக் தன் புதல்வனிடம் இவ்வாறு கூறினார். "மகனே! நீ எல்லோர் மீதும் அன்பும், அருளும் செலுத்து. அவ்வாறு செய்தால் நீ அடிமை நிலையிலிருந்து நட்பு நிலைக்கு உன் குடிமக்களை உயர்த்தலாம். அதனால் அவர்களின் இதயமும் உன் இதயமும் ஒன்றித்து இணையலாம். உலகில் உள்ளத்திற்கு அடிமைப்பட்டவை தான் அனைத்தும். உன் குடிமக்களின் இதயம் மட்டும் உன் இதயமாகிவிட்டால் அனைத்தும் உன்னுடையதாகி விடாதா?".

அன்பு செலுத்துவது போலியானதாக. பிரதி உபகாரம் எதிர்பார்ப்பதாக இருத்தல் கூடாது. நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறியதாக அபூஹுரைரா (ரழி) அவர்கள் அறிவிக்கிறார்கள். ஒரு மனிதர் மற்றொரு ஊரில் உள்ள சகோதரரை சந்திக்கச் சென்றபோது அவரது பாதையில் அல்லாஹ் ஒரு வானவரை எதிர்பார்த்திருக்க வைத்தான். அம்மனிதர் அந்த வானவரைக் கடந்த போது அவர், எங்கே செல்கிறாய்? என்று கேட்டார். அவர், இந்த ஊரிலுள்ள எனது சகோதரரை சந்திக்கச் செல்கிறேன் என்று கூறினார். அவ்வானவர் 'அவர் உமக்கு ஏதேனும் உபகாரம் செய்ய வேண்டுமா? என்று கேட்டார். அவர் 'இல்லை'. எனினும் நான் இறைவனுக்காக அவரை நேசிக்கிறேன் என்று கூறினார். நான் இறைவனிடமிருந்து அனுப்பப்பட்ட தூதர். நீ அல்லாஹ்வுக்காக உமது சகோதரரை நேசித்தது போல் நிச்சயமாக அல்லாஹ் உம்மை நேசிக்கிறான் என்று அவ்வானவர் கூறினார். (நூல் : முஸ்லிம்)

பிறரின் நல்லெண்ணத்தையும், நட்பையும் பெற விரும்பினால் பிறர் மீது அன்பு செலுத்தினால் மட்டும் போதாது. நாம் அன்பு செலுத்துவதை அவர்கள் உணருமாறு செய்ய வேண்டும்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள். ஒரு மனிதர் தனது சகோதரரை நேசித்தால் அவரை நேசிப்பதைப் பற்றி அவருக்கு அறிவித்து விடட்டும். (நூல் : அபூதாவூத்)

ஹாலந்திலிருந்து தொழிலுக்காக அமெரிக்கா வந்த எட்வர்ட்பர்க் சிறந்த செய்தித்தாளின் ஆசிரியரானதற்குக் காரணம் தெரியுமா? அவர் மற்றவர்களிடம் கொண்ட அன்பு, அக்கரை தான். கூலி வேலை செய்து கையில் சேர்த்த பணத்தைக் கொண்டு அவர் செய்தித்தாள் துவங்கும்போது வாழ்க்கையில் வெற்றியடைந்த பெரியோர்களுக்கெல்லாம் அவர்கள் வாழ்க்கையில் வெற்றியடைந்த விபரத்தை எழுதி அனுப்புமாறும், அதனைத் தம்முடைய செய்தித் தாளில் பிரசுரிக்க விரும்புவதாகவும் எழுதினார். அதன் பலன்... அவர்கள் அனைவரிடமிருந்தும் அவருக்கு அழைப்பு வந்தது. அவர்களைச் சந்தித்து உரையாடினார். அவர்களின் வரலாற்றைத் தம்முடைய செய்தித்தாளில் வெளியிட்டு அவர்களைப் பெருமைப் படுத்தினார். ஆதலால் அவருக்கு பெரிய மனிதர்களின் அன்பும் நட்பும் கிடைத்தது. செய்தித்தாளும் வளர்ச்சி அடைந்ததோடு அவரின் பெயரும், புகழும் பெருகின.

நாம் அன்பு செலுத்தினால் தான் அன்பு செலுத்தப்படுவோம். இல்லையேல் மற்றவர்கள் நம் மீது அன்பு செலுத்துவார்கள் என்று எண்ண இடமில்லை. மனிதர்களுக்கிடையேயான அன்பு வலியுறுத்தப்பட்டதன் விளைவுதான் முஹாஜிரீன்கள் மக்காவைத் துறந்து மதினாவிற்கு வந்தபோது அன்சாரிகள் தங்களது உடைமைகளில் பாதியை அளிக்க முன்வந்தார்கள்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள்.
“ஒருவர் யாரை நேசிக்கிறாரோ அவருடன் (மறுமையில்) இருப்பார்”
(நூல் : புகாரி)

தற்போதைய கலாச்சாரத்தில் மனிதன் தனது முன்னேற்றத்தையும், சுயநலத் தையும் தவிர வேறெதையும் இலட்சியம் செய்வதில்லை. இக்கலாச்சாரம் வாடிப்போன ஆன்மாவையும், வறண்டு போன உள்ளத்தையும் உருவாக்குகிறது. தூய்மையானவர்களின் அன்பை அலட்சியம் செய்யும் போக்கை வளர்த்துவிடுகிறது.

அன்பு செலுத்துவது என்பது பாகுபாடற்றதாக இருக்க வேண்டும். ஏற்றத்தாழ்வுமிக்கதாக இருந்தால் அது உண்மை அன்பாக இருக்காது. பாரபட்சமற்ற அன்பே மக்களின் அன்பை பெற்றுத்தரும்.

தற்போதைய
கலாச்சாரத்தில் மனிதன்
தனது முன்னேற்றத்
தையும், சுயநலத்தையும்
தவிர வேறெதையும்
இலட்சியம் செய்வதில்லை.
இக்கலாச்சாரம்
வறண்டுபோன
ஆன்மாவையும், வறண்டு
போன உள்ளத்தையும்
உருவாக்குகிறது.
தூய்மையானவர்களின்
அன்பை அலட்சியம்
செய்யும் போக்கை
வளர்த்துவிடுகிறது.

நபி (ஸல்) அவர்களின் தோழர்களில் ஏழை, பணக்காரர் என்ற பாகுபாடு கிடையாது. அனைவரும் சமமாக அன்பு செலுத்தப் பட்டனர். அனைவரும் சமமாகவே மதிக்கப்பட்டனர்.

ஹழ்ரத் அனஸ் (ரழி) அவர்கள் அறிவிக்கிறார்கள். கிராமவாசிகளில் ஒருவரின் பெயர் 'ஸாஹிர்' என்பதாகும். நபியவர்கள் அவர்களிடம் அன்பு கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் அறுவறுப்பான தோற்றமுடையவர். ஒருநாள் நபியவர்கள் அவரைக் காண வந்தபோது அவர் கடைவீதியில் வியாபாரம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவரின் முதுகுப்புறமாக சென்று நபியவர்கள் தம் கைகளால் அவருடைய கண்களை மூடி அணைத்துக் கொண்டார்கள். பார்க்க முடியாமல் தவித்த அவர், யாரது? என்னை விட்டுவிடுங்கள் என்றார். சிறிது நேரத்தில் தன் கண்களை மறைத்திருப்பது நபியவர்கள்தான் என்பதை அறிந்து கொண்ட அவர், தன் முதுகை நபியவர்களின் நெஞ்சோடு நன்றாக இணைத்தார். அதன்பிறகு நபியவர்கள் இந்த அடிமையை விலைக்கு வாங்கிக் கொள்பவர் யாராவது உண்டா? எனக் கேட்க அதற்கவர் நாயகமே! அவ்வாறெனில் என்னை விலை மதிப்புள்ளதாகப் பெற மாட்டீர்கள். நான் மட்டமானவன் என்றார். அதற்கு நபியவர்கள் நீர் அல்லாஹ்விடம் மட்டரகமானவர் அல்ல. விலை மதிப்புள்ளவர் என்றார்கள். (நூல் : அஹ்மத்)

கீழ்த்தரமான நடத்தை உடையவனையும் நேசிக்கக் கற்று தந்தவர்கள் நபியவர்கள். அன்னை ஆயிஷா (ரழி) அவர்கள் கூறுவதாவது. ஒரு மனிதர் நபியவர்களிடம் வீட்டிற்குள் வர அனுமதி கோரியபோது நபி (ஸல்) அவர்கள் அவருக்கு அனுமதியளியுங்கள். அவர் மிகக் கெட்டவர் என்று கூறினார்கள். ஆனால் அம்மனிதர் உள்ளே வந்தவுடன் மென்மையாக உரையாடினார்கள். நான் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் (அவரைப் பற்றி) ஏதேதோ சொன்னீர்கள். பின்பு அவரிடம் மென்மையாக உரையாடினீர்களே என்று கேட்க, நபியவர்கள் ஆயிஷாவே! எவனுடைய கீழ்த்தரமான நடத்தையை அஞ்சி மக்கள் அவனைப் புறக்கணித்து விடுகிறார்களோ, அவனே அல்லாஹ்விடம் மிகக்கெட்டவன் என்று கூறினார்கள். (நூல் : புகாரி)

நாம் பிறர் மீது அன்பு செலுத்தி அவர்களை மகிழ்ச்சி செய்ய வில்லையாயின் பிறர் நம் மீது அன்பு செலுத்தவோ, நம்மை மகிழ்வுபடுத்தவோ முன் வரமாட்டார்கள். ஆதலால் நாம் மகிழ்ந்த முகத்தவர்களாகவும், பிறர்மீது அன்பு செலுத்துபவர்களாகவும் இருந்தால் நாம் தெருவில் செல்லும்போது கூட மக்கள் நம்முடன் ஓரிரு மொழிகள் பேச நம்மை நோக்கி விரைந்து வருவார்கள். அவ்விதமில்லையென்றால் நம்மைத் தொலைவில் காணும்போதே வெருண்டோடுவார்கள். மக்களை சம்பாதிக்க இம்முறையையும் கைக்கொள்வோம்.

பிறர் நலம்

மக்கள் பிறரிடம் விரும்பும் பண்புகளில் உபகாரமும் ஒன்று. ஒரு மனிதன் தன் சகோதரனிடம் அவன் அறிந்தவனாக இருந்தாலும் சரி, இல்லாவிடினும் சரி. உபகார சிந்தையுடன் நடந்து கொள்வது இருவருக்கும் ஒரு இணைப்பை ஏற்படுத்திவிடுகிறது. அந்த உபகாரம் அவர் நேரடியாக உடன் இருந்துதான் செய்ய வேண்டும் என்பதில்லை. தனது சகோதரனுக்கு நலனை நாடுவதே உபகாரம்தான்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள். மார்க்கம் என்பது பிறர் நலம் பேணுவதுதான். நாங்கள் கேட்டோம். அல்லாஹ்வின் தூதரே! யாருக்கு? அதற்கு நபி (ஸல்) அவர்கள் அல்லாஹ்வுக்கும், அவனது வேதத்திற்கும், அவனது தூதருக்கும். முஸ்லிம்களின் தலைவர்களுக்கும், பொதுமக்களுக்கும்” என பதிலளித்தார்கள்

(நூல் : முஸ்லிம்)

உபகாரம் செய்வது என்பது அனைவருக்கும் இருக்க வேண்டும். தனது உறவினர்கள், நண்பர்கள் முதல் அறியாதவர் வரை உபகாரம் செய்ய வேண்டும்.

“அல்லாஹ் ஒருவனையே வணங்குங்கள். அவனுக்கு யாதொன்றையும் இணையாக்காதீர்கள். தாய் தந்தையருக்கும், உறவினர்களுக்கும், அனாதைகளுக்கும், ஏழைகளுக்கும். அண்டை வீட்டிலுள்ள உறவினர்களுக்கும். (உறவினரல்லாத) அண்டை வீட்டாருக்கும். (தொழிலில், பிரயாணத்தில்) கூட்டாளியாக இருப்போருக்கும். வழிப்போக்கர்களுக்கும். உங்களுடைய வலக்கரங்கள் சொந்தமாக்கிய அடிமைகளுக்கும் உபகாரம் செய்யுங்கள் (அந்நிசாஉ:36)

நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள். தனக்கு விரும்புவதையே தனது சகோதரனுக்கும் விரும்பாதவரை உங்களில் யாரும் ஈமான் கொண்டவராக மாட்டார். (நூல் : புகாரி, முஸ்லிம்)

ரூஸ்வெல்ட்டும், ஹாப்-கின்ஸும் கொண்டிருந்த நட்பு வியக்கத்தக்கது. மற்றவர் அனைவரும் ஹாப்கின்ஸை வெறுக்கும் போது தாங்கள் மட்டும் அவரை விரும்புவதன் காரணம் என்ன? என்று 'பெண்டல் விஸ்கி' ரூஸ்வெல்ட்டிடம் கேட்டபோது மற்றவர்கள் என்னிடமிருந்து எவ்வாறு பெறுவது என்று சிந்தித்துக் கொண்டு இருக்கும் வேளையில் ஹாப்கின்ஸ் மட்டும் எனக்கு எவ்வாறு உபகாரம் செய்வது என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்று ரூஸ்வெல்ட் பதில் கூறினார்.

ஒரு நாள் ஒரு பெரியவர் ஆற்றின் வழியே சென்று கொண்டிருந்தார். உடன் அவரது உதவியாளனும் இருந்தான். அந்த ஆற்றின் ஓரத்தில் ஒரு தேள் தண்ணீரில் தத்தளிப்பதைக் கண்ட பெரியவர் அதனை எடுத்து கரையில் போட முயற்சித்தார். ஆனால் அது அவரின் கையைக் கொட்டிவிட்டது. வலியோடு மீண்டும் அதை எடுத்தார். மீண்டும் கொட்டிவிட ஒரு வழியாக கடைசியில் கரையில் எடுத்துப் போட்டார். உடனிருந்த உதவியாளன் 'அது கொட்டக் கொட்ட ஏன் அதை தூக்கிக் கொண்டிருந்தீர்' எனக் கேட்க, அதன் தன்மை எதிரியை கொட்டுவது. எனது தன்மை உபகாரம் செய்வது' என பதிலளித்தார்.

நாம் செய்யக்கூடிய உபகாரம் பாகுபாடு அற்றதாக இருக்க வேண்டும். நாம் உபகாரம் செய்ய வேண்டிய முதல் மனிதர்கள் நம் குடும்பத்தவரும். உறவினரும் தான். உங்களில் சிறந்தவர் தன் குடும்பத்தாரிடம் சிறந்து விளங்குபவர்தான். உங்கள் எல்லோரை விடவும் என் குடும்பத்தாரிடம் நான் சிறந்து விளங்குகிறேன் என்றார்கள் நபி (ஸல்). நமது உபகாரத்தின் மூலம் முதன் முதலில் நாம் கவர வேண்டியது நம் குடும்பத்தினர் தான். ஒரு சமயம் அண்ணலாரின் மனைவி ஹழ்ரத் ஆயிஷா (ரழி) அவர்களிடம் அண்ணலார் வீட்டிலிருக்கும் சமயங்களில் நேரத்தை எவ்வாறு செலவு செய்வார்கள் என கேட்கப்பட்ட போது நபியவர்கள் (மனைவியருக்கு உதவியாய்) வீட்டு வேலைகளில் ஈடுபட்டிருப்பார்கள். தொழுகை நேரம் வந்துவிட்டால் தொழுகைக்குச் சென்று விடுவார்கள் என பதிலளித்தார்கள்.

நம்மில் பலர் இதை பொருட்படுத்துவதில்லை. பெற்றோர் மனைவி, மக்கள் உறவினர்களின் உள்ளங்களைக் கவர வேண்டும் என்பதை நினைத்துப் பார்ப்பதில்லை. எனவே தான் நம்மில் பலரின் குடும்பத்தினரும். உறவினரும் நம்மை வெறுப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

சில சமயங்களில் உபகாரம் செய்வதை விட. வெறுப்பில் அடிப்படை உரிமைகளைக் கூட நிறைவேற்றாமல் குறை வைத்து விடுகிறோம். அவ்வப்போது எதிர்பாராத நேரத்தில் பெற்றோர், மனைவி, மக்கள் உறவினரிடமிருந்து தாக்குதல்கள் வரும். அதை எதிர் கொண்டு அவர்களின் உள்ளத்தைக் கவர்வதில்தான் சந்தோஷம் இருக்கிறது.

உபகாரம் என்பது ஆழமான, உணர்த்த முடியாத, மௌனமான உணர்வாகும். அது தன்னலமற்ற மேண்மைப் பண்பில் கட்டுப்பட்டது. பணிவுள்ள மக்கள் உரக்கப் பேசிக் கொண்டு திரியமாட்டார்கள். அவர்கள் எப்பொழுதும் அடக்கத்துடன் அமைதியாய், பிறரின் நலம் பேணி நடப்பார்கள். உபகாரச் சிந்தனை அண்டை வீட்டினருக்கும் செய்யப்பட்ட வேண்டும்.

உண்மையான மனிதன் தனது வீட்டின் சமையலறையிலிருந்து உணவின் மணம் வெளியேறும் போதெல்லாம் சிரமத்திலும், வறுமையிலும் வாடிக்கொண்டிருக்கும்போது தனது அண்டை வீட்டாரை நினைவில் கொள்வார். அவர்களில் சிறுவர்களும், அனாதைகளும், வறியவர்களும், முதியவர்களும் இருப்பார்கள் என்பதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

உள்ளத்தால் நம்மை விட்டும் தூரமாகிவிட்ட மனிதனுக்கு உபகாரம் செய். என்றாவது ஒரு நாள் உன் உபகாரத்திற்கு அவன் அடிமைப்பட்டுப் போவான் என்கிறது அரபுக் கவிதை.

உறுதுப் போரில் நபி (ஸல்) அவர்களின் மீது எதிரிகள் கடுமையான தாக்குதல் செய்தபோது அன்னாரின் முபாரக்கான 'பல்' ஒன்று உடைந்து விழுந்துவிட்டது. இதைக் கண்ட தோழர்களில் சிலர் நபியவர்களிடம் வந்து எதிரிகளை சபிக்கும்படி வேண்டினர். அதற்கு நபி (ஸல்) அவர்கள் யா அல்லாஹ்! என் சமுதாயத்தினருக்கு நேர்வழி காட்டுவாயாக. இவர்கள் அறியாதவர்களாக இருக்கின்றனர் என்று இறைஞ்சினார்கள். இதே போன்றே இறைவனின் பக்கம் மக்களை அழைத்த போது தாயிப் நகர மக்கள் துன்புறுத்திய போதும் அவர்களை மன்னித்து இறைஞ்சினார்கள்.

உபகாரம் என்பது ஆழமான, உணர்த்த முடியாத, மௌனமான உணர்வாகும். அது தன்னலமற்ற மேண்மைப் பண்பில் கட்டுப்பட்டது. பணிவுள்ள மக்கள் உரக்கப் பேசிக்கொண்டு தீர்யமடைபவர்கள். அவர்கள் எப்பொழுதும் அடக்கத்துடன் அமைதியாய், பிறரின் நலம் பேணி நடப்பவர்கள்.

சக தோழர்களுக்கு உயரிய கண்ணியத்தையும், நலனையும் நாடுவது உபகாரத்தின் இன்னொரு அம்சம். அவர் நமது வேலையாளாகவும் இருக்கலாம். ஹழ்ரத் சல்மான் பார்சீ (ரழி) அவர்கள் ஆளுனராக இருந்தபோது அவரைப் பார்க்க ஒரு அதிகாரி வந்தார். அப்போது ஆளுநர் தம் கரங்களால் மாவு பிசைந்து கொண்டிருந்தார். அதனைப் பார்த்து திகைப்படைந்த அதிகாரி. உங்கள் பணியாளர் எங்கே? ஆளுநரான நீங்கள் மாவு பிசைவதா? என்று கேட்டார். அதற்கு சல்மான் (ரழி) அவர்கள் 'நான் என்னுடைய பணியாளரை ஒரு வேலையாக வெளியே அனுப்பிவிட்டேன். இரண்டு வேலைகளின் சுமையை பணியாளர் மீது சுமத்த விரும்பவில்லை' என்று பதிலளித்தார்கள்.

சிரியா நகரின் வியாபாரிகள் பற்றி ஒரு வரலாறு குறிப்பிடுவதுண்டு. அந்நகரில் நறுமண, வாசனைத் திரவியக் கடைகள், துணிக் கடைகள், தையற்கடைகளென ஒவ்வொன்றுக் குமான கடைத்தெருக்கள் இருந்து வந்தன. அவற்றில் ஒரு கடையில் ஒருவர் ஏதேனும் பொருட்களை வாங்கிச் சென்றுவிட்டபின் அதே கடைக்கு வேறு ஏதேனும் பொருள் வாங்க வந்தால் அக்கடைக்காரர் மென்மையாக "நான் வியாபாரம் செய்து விட்டேன். உங்களுக்குத் தேவையானதை பக்கத்திலிருக்கும் கடையில் வாங்கிக் கொள்ளுங்கள். அவருக்கு இன்னும் வியாபாரம் நடக்க வில்லை" என்று கூறிவிடுவார். அவரிடம் வியாபாரம் செய்யமாட்டார்.

சக மனிதனுக்கு உபகாரம் செய்வதில் பிறர் குறைகளை மறந்து மன்னித்து விடுவதும், அவர் சத்தியப் பாதையில் இருந்தால் உதவி செய்வதும், அசத்தியப் பாதையில் இருந்தால் அவரை தடுத்து நல்வழிப்படுத்துவதும் அடங்கும். மேலும் அவருக்காக பிரார்த்தனையும் செய்ய வேண்டும்.

உமர் (ரழி) அவர்கள் கூறினார்கள். நான் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் உம்ராவுக்காக அனுமதி கோரினேன். அவர்கள் அனுமதியளித்து தோழரே! உமது பிரார்த்தனையில் நம்மை மறந்து விடாதீர் என்று கூறினார்கள். உமர் (ரழி) கூறுகிறார்கள். அந்த வார்த்தைக்குப் பகரமாக இவ்வுலகம் முழுவதும் எனக்குக் கிடைப்பது அதிக மகிழ்ச்சியளிக்காது. (நூல் : திர்மதி)

உபகாரத்தின் வெளிப்பாடாக சக மனிதனை காணும் சமயங்களில் நோய் விசாரிப்பது, துன்பத்தின் போது ஆறுதல் அளிப்பது, அவரது சந்தோஷத்தில் நாமும் பங்கெடுப்பது போன்றவைகளில் ஈடுபடவேண்டும். அப்போதுதான் மனிதர்கள் நமது வசமாவார்கள்.

நெருக்கடியில் உதவி

சமூக அமைப்பில் ஒரு மனிதன் தனித்து செயல்பட இயலாது. சக மனிதனின் உதவியாலேயே ஒவ்வொரு வரும் வாழ்ந்து வருகிறோம். தேவைகளை எதிர்பாரா திருப்பவர்களையும், பிறருக்கு ஏதோ ஒரு வகையில் உதவி செய்ய இயலாத நிலையில் இருப்பவர்களையும் உலகிலேயே காண இயலாது.

நாம் பிறரிடமிருந்து ஒரு உதவியைப் பெறாத போது பிறருக்கு நாம் உதவி செய்வதனால் பெறும் மகிழ்ச்சியே மனிதர்களின் இணைப்புக்குக் காரணமாகிவிடுகிறது. பிறருக்காக வேண்டி நாம் ஒரு தியாகத்தை எவ்வளவு விரைவில் செய்ய முன்வருகிறோமோ அதைப் பொறுத்தே நம்முடைய மனிதத் தன்மை எடை போடப்படும்.

முஸ்லிம்கள் மக்காவிலிருந்து ஹிஜ்ரத் செய்து மதினாவாசிகளிடம் வந்தபோது அவர்களை தங்களை விட மேலாக நேசித்து உயர்ந்த முன்மாதிரிகளை வெளிப்படுத்தினார்கள். ஓர் அன்சாரித் தோழர் தனது முஹாஜிர் சகோதரரிடம் “இதோ எனது செல்வம். இதில் பாதியை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூற அதற்கு அந்த முஹாஜிர், “அல்லாஹ் உங்கள் செல்வத்திலும், குடும்பத்திலும் பரக்கத் செய்யட்டும். எனக்கு இவைகளில் எதுவும் தேவையில்லை. எனக்குக் கடைவீதியைக் காட்டுங்கள். நான் வேலை செய்து கொள்கிறேன்” என கூறினார். (நூல் : புகாரி, முஸ்லிம்)

சிரமத்தின் போது செய்யப்படும் உதவி இரண்டு உதவிகளுக்குச் சமம் என சொல்லப்படும். அவ்வாறே

நாம் உதவி செய்தால் உரிய நேரத்தில் செய்யவேண்டும். அந்த உதவி அவர்களுக்கு முழுமையான பயன் அளிக்கவேண்டும். அன்சாரித் தோழர் ஒருவர் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் கவலையான முகத்துடன் வந்து “இறைத்தூதரே! எனக்கு உதவுங்கள்” என்று வேண்டினார். நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் அவரைப் பார்த்து உன்னிடம் என்ன இருக்கிறது. என்னிடம் ஒரு போர்வையும், உணவுப் பாத்திரமும் இருக்கிறது. வேறு ஒன்றுமில்லை என்றார். நபி (ஸல்) அவர்கள் அவரது உணவுப் பாத்திரத்தைக் கொண்டு வரச்செய்து அதை தோழர்களுக்கு மத்தியில் இரண்டு திர்ஹுமிற்கு ஏலம் விட்டு இரண்டையும் அவரிடம் கொடுத்து, ஒரு திர்ஹும் வீட்டிற்கு மீதி ஒரு திர்ஹுத்திற்கு மரம் வெட்டும் கோடாரியைக் கொண்டு வந்து கொடுத்ததும் தங்களது கைகளாலேயே கோடாரிக்கு கைப்பிடியைச் செய்து கொடுத்தார்கள்.

சக மனிதர்களின் தேவையை அறிந்து உதவி செய்வதே உண்மையான உதவி.

“விசுவாசிகளுக்கு உதவி செய்வது நம்மீது கடமையாகும்.”
(அல்குர்ஆன் : 30:4)

அபு ஜஹிப் இப்னு ஹுதைபா (ரழி) அவர்கள் கூறுகிறார்கள் : யர்மூக் போரில் கலந்து கொண்ட என்னுடைய சிறிய தந்தையின் மகனைத் தேடிக்கொண்டு போர்க்களம் சென்றேன். உடன் தாகத்திற்காக தண்ணீரும் எடுத்துச் சென்றேன். திடீரென போர்க்களத்தில் ஓரிடத்தில் அவரை உயிர்போகும் நிலையில் கண்டேன். நான் அவரிடம் ஒரு மிடறு தண்ணீர் கொடுக்கட்டுமா? என்று கேட்க ஆம் என்று அவர் கூறிய நேரத்தில் அவருக்கு அருகில் மரணத்தருவாயில் வீழ்ந்து கிடந்த மற்றொரு தோழர் “ஆஹ்!” என்று சப்தமிட்டார். இதை செவியுற்ற எனது சகோதரர் அவரிடம் செல்லுமாறு எனக்கு சாடை செய்தார். நான் அவரிடம் செல்ல மற்றொருவர் அழைக்க அவரை சாடை செய்தார் இரண்டாமவர். அவரிடம் செல்ல அவர் உயிர் பிரிந்துவிட்டது. இரண்டாமவரும், எனது சகோதரரும் இறந்துவிட்டிருந்தனர்.

பிறருக்கு உதவி செய்வதன்மூலம் அவரது மனத்தை கவரமுடியும். அனஸ் (ரழி) அவர்கள் கூறுகிறார்கள் : “ஒரு மனிதர் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் உதவி கேட்டார். அவருக்கு நபி (ஸல்) அவர்கள் ஆடு ஒன்றை அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தார்கள். அதைப் பெற்றுக்கொண்டு தன் ஊர் திரும்பிய அந்தத் தோழர் தன்

சமூகத்தவரிடம் நீங்கள் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். ஏனெனில் முஹம்மத், தன் ஏழ்மையைக் கூட பயப்படாமல் எனக்கு ஒரு ஆட்டை அன்பளிப்பாகத் தந்தார்” என கூறினார்

(நூல் : முஸ்லிம்).

ஒரு சமயம் இரு பெண்கள் தங்களுக்குள் யாருடைய கைகள் அழகானது என தர்கித்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது அருகிலிருந்த பெரியவர் “இப்போது ஒரு யாசகன் இருந்தால் உங்களது கைகளில் யாருடையது அழகானது என கண்டுபிடித்து இருப்பேன்” என்றார். எப்படி எனக் கேட்க யார் அதிகம் தர்மம் செய்கிறாரோ அவரது கரங்களே அழகானவை என்றார்.

ஹழ்ரத் ஜாபிர் (ரழி) அவர்கள் கூறுகிறார்கள், “நபி (ஸல்) அவர்கள் தன்னிடம் யாசகம் கேட்ட எவருக்கும் “இல்லை” என்று தன் வாழ்நாளில் சொன்னதில்லை” (நூல் : புகாரி).

ஒரு சமயம் குருநானக் சொற்பொழிவு செய்து கொண்டிருந்தார். ஏராளமான மக்கள் கூடி இருந்தனர். சொற்பொழிவை நிறுத்திய நானக், குடிப்பதற்கு யாராவது தண்ணீர் கொண்டு வாருங்கள் என்றார். முன்வரிசையில் இருந்த இளைஞன் ஒருவன் எழுந்தான். ஓடிச்சென்று தண்ணீர் கொண்டு வந்தான். அவன் கைகள் மென்மையாக இருப்பதைக் கவனித்தார் நானக். இளைஞனே! உன் கைகள் ஏன் இவ்வளவு மென்மையான உள்ளன? என்று கேட்டார். பெருமானே! நான் செல்வ குடியில் பிறந்தவன். இதுவரை யாருக்கும் எந்த வேலையும் செய்தது இல்லை. இன்றுதான் உங்களுக்குத் தண்ணீர் கொண்டு வந்தேன் என்று பெருமையுடன் சொன்னான் இளைஞன். “நீ கொண்டு வந்த தண்ணீர் எனக்கு வேண்டாம். ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்வதற்குத்தான் இறைவன் நம்மை படைத்திருக்கிறார். தூய்மையான உள்ளத்தோடு பிறருக்குத் தொண்டு செய்து வாழ்வதே உயர்ந்த வாழ்க்கை. பிறருக்கு உதவி செய்யாத கைகள் அசுத்தமானவை. கேடு கெட்டவை” என்று கோபத்துடன் சொன்னார் குருநானக்.

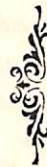
உதவி செய்வதில் கஞ்சத்தனம் செய்வது அழகல்ல. தன்னிடம் கேட்பவருக்கு இருப்பதைக் கொடுத்து விடுவதே மக்களுக்கு மத்தியில் இணக்கம் ஏற்படுத்தும் செயலாகும். ஜுபைர் இப்னு முத்திம் (ரழி) கூறுகிறார்கள், “கிராமவாசிகளில் சிலர் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் உதவி கேட்டார்கள். நபி (ஸல்) அவர்களின் போர்வையைப் பற்றியவர்களாக ஒரு மரத்தருகே இழுத்துச் சென்றார்கள். மேலும்

நபி (ஸல்) அவர்களின் போர்வையைப் பறித்துக் கொண்டார்கள். நபி (ஸல்) அவர்கள் எனது போர்வையைக் கொடுத்து விடுங்கள் என்னிடம் இந்த மரங்களின் எண்ணிக்கையளவு வசதியிருந்தால் அதை உங்களிடையே பங்கிட்டு விடுவேன் என்றார்கள்” (நூல் : புகாரி).

சக மனிதனுக்கு உதவி செய்வதென்பது அவன் நம்மிடம் கடன் பட்டிருந்தால் அதில் நல்லமுறையில் நடந்து கொள்வது சிறந்தது. அவனுக்கு இயலாவிடின் அதை மன்னித்து விடுவதும் பேருபகாரமாகும். தன்னிடம் கடன் வாங்கியவர் சிரமத்தால் குறித்த தவணையில் திருப்பி தர முடியாமல் தவணையை நீட்டிக்கும்படி அல்லது கடன் தொகையில் ஒரு பகுதியைக் குறைத்துக் கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொண்டால் மனமுவந்து ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். இறைவன் கூறுகையில்; அன்றி (கடன் பெற்றவன் அதனைத் தவணைப்படி தீர்க்க முடியாமல்) அவன் கஷ்டத்தில் இருந்தால் அவனுக்கு வசதி ஏற்படும் வரையில் எதிர்பார்த்திருங்கள். (அல்குர்ஆன் : 2:280)

உதவி செய்வது எவ்வளவு உயர்ந்த பண்போ அதே போன்று அதனை மறந்துவிடுவதும். நமக்கு செய்யப்பட்ட உதவியை நாம் மரணிக்கும் வரை மறக்கக்கூடாது. அதே நேரத்தில் நாம் செய்த உதவியை மறந்துவிடவேண்டும். அதை குத்திக் காண்பித்துப் பேசுவது பிற மனிதர்களிடத்தில் நம்மை தரம் தாழ்த்திவிடும். அந்த உதவியின் பலனும் இல்லாமல் போய்விடும்.

இறைவன் இதுபற்றிக் கூறுகையில் “விசுவாசிகளே! நீங்கள் உங்கள் தர்மத்தை (பெற்றவனுக்கு) இகழ்ச்சிகளையும், துன்பத்தையும் (செய்வது) கொண்டு (அதன் பலனை) வீணாக்கி விடாதீர்கள்” என்று கூறுகிறான். (அல்குர்ஆன் : 2:264)

உதவி செய்வது எவ்வளவு உயர்ந்த பண்போ அதே போன்று அதனை மறந்துவிடுவதும். நமக்கு செய்யப்பட்ட உதவியை நாம் மறணிக்கும் வரை மறக்கக்கூடாது. அதே நேரத்தில் நாம் செய்த

உதவியை மறந்துவிடவேண்டும்.

அதை குத்திக் கரணர்த்துப் பேசுவது ரு மனதீர்க்களிடத்தில் நம்மை தரம் தாழ்த்திவிடும்.

தேவைகளால் நிர்பந்திக்கப் பட்டு உதவி பெற்ற மனிதரிடம் தான் செய்த உபகாரத்தை சொல்லிக் காட்டுவது அவரது மனிதத் தன்மையை இழிவுபடுத்துவதும் அவரது அந்தஸ்தைத் தாழ்த்தி அவரது கண்ணியத்தைத் தகர்ப்பது போன்றாகும்.

பொதுவாக நாம் உதவி என்றால் பொருள்சார்ந்த உதவிகளையே குறிக்கிறோம். என்றாலும் தன் சகோதரனுக்கு நன்மையான வழியை காட்டுவதும், அவரைத் தீமையை விட்டு விலக்குவதும் உதவிதான். இறைவன் கூறுகையில், “நீங்கள் நன்மைக்கும், இறையச்சத்திற்கும் ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்து கொள்ளுங்கள். தீமைக்கும், விரோதத்திற்கும் ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்யவேண்டாம்” என்று கூறுகிறான்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள், “ஒரு மனிதர் தனது சகோதரருக்கு உதவி செய்யட்டும். அவர் அநீதமிழைப்பவராக இருந்தால் அவரைத் தடுக்கட்டும். அது அவருக்கு உதவியாகும். அநீதி இழைக்கப்பட்டவராக இருந்தால் அவருக்கு உதவி செய்யட்டும்” (நூல் : முஸ்லிம்). எவன் மக்களின் மனிதனாக விரும்புகிறானோ அவன் பிறருக்காக வேண்டி தன்னுடையதை தியாகம் செய்ய சிறிதும் தயங்கக்கூடாது.

ஒரு முறை கம்யூனிச இயக்கத் தலைவர் ஸ்டாலின் தனது துருப்புகளின் அணியைப் பார்வையிடும்பொழுது ஒரு வீரன் மட்டும் அவருக்கு வணக்கம் செலுத்தாது நின்று கொண்டிருந்தான். ஏன் எனக்கு வணக்கம் செலுத்தவில்லை? என்று கோபமாகக் கேட்டார் ஸ்டாலின். “தாங்கள் மட்டும் நல்ல காலணிகளை அணிந்துகொண்டு என்னைக் கிழிந்த காலணிகளை அணியுமாறு செய்வது நேர்மையா?” என வினவினான். ஸ்டாலின் மறுவார்த்தை பேசவில்லை. உடனே தம்முடைய காலணிகளை அவனுக்கு கழற்றிக் கொடுத்துவிட்டு அவன் அணிந்திருந்த கிழிந்த காலணிகளை அவர் அணிந்து கொண்டார்.

நமது தேவைகளை விட பிறரின் தேவைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தால் மக்கள் நம்மீது ஈர்ப்புக் கொள்வார்கள். மக்களை சம்பாதிக்கும் சாதனமான உதவி செய்வதில் தான் இன்பம்.

பழகும் பண்பு

மக்களைக் கவர்ந்து இழுக்க விரும்புபவர்கள் மென்மை மிகுந்தவர்களாக இருக்கவேண்டியது அவசியம். செயலில் இனிமையும், சொல்லில் மென்மையும் இல்லாத மனிதர்களால் மக்களை சம்பாதிக்க இயலாது. மாறாக நட்பு முறிவும், மனவருத்தமும் தான் ஏற்படும். பிறரின் மனத்தை புண்படுத்தும் சொற்கள் பேசுவதின் காரணமாக நமது ஒவ்வொரு செயலும் பிறருக்கு எரிச்சலையும், வேதனையையும் ஏற்படுத்தும். ஆனால் மென்மையான நடத்தையின் மூலமே மக்களின் அன்பை பெறமுடியும்.

இறைவன் கூறுகையில் : அவர்கள் விசுவாசம் கொண்டவர்களிடம் மென்மையாக நடந்து கொள்வார்கள் (அல்குர்ஆன் 5:54).

மேலும் நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள் : மென்மை அது இருக்கும் அனைத்தையும் அலங்கரிக்கும். அது அகற்றப்பட்டதை விகாரமாக்கிவிடும்.

(நூல் : முஸ்லிம்).

அனஸ் (ரலி) அவர்கள் கூறுகின்றார்கள் : நானும் அண்ணலாரும் ஒருநாள் தெருவில் நடந்து சென்றோம். அண்ணலாரின் திருமேனியில் நஜ்ரான் நாட்டின் போர்வை இருந்தது. அதன் ஓரங்கள் தடிப்பானவை. வந்து கொண்டிருந்த அண்ணலாரை கண்ணுற்ற ஒரு கிராமவாசி அண்ணலாரின் போர்வையை பிடித்திருந்தார். இழுத்த நிலையிலேயே அவர் கேட்டார் : “முஹம்மதே உன்னிடம் உள்ள அல்லாஹ்வின் பொருட்களில் எனக்கு ஒரு பங்களிப்பீராக” என்றார். அண்ணலார் அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள். அவருக்கு அன்பளிப்பு அளிக்குமாறு தோழர்களிடம் பணித்தார்கள்.

மென்மையை எத்தருணமும் கை கொள்ளவேண்டும். ஒருவன் கிரேக்க மன்னன் பெரிக்களியின் வீட்டிற்குச் சென்று அவர்மீது வசைமாறி பொழிந்தான். இருட்டும் வரை பொழிந்து தள்ளினான். பிறகு களைத்துப் போய் தன் இல்லம் திரும்பினான். அப்போது பெரிக்களி தம்முடைய ஊழியனை அழைத்து, விளக்கை எடுத்துச் சென்று அவனை அவனுடைய வீட்டில் விட்டுவா என்று அமைதியாகக் கூறினான்.

மென்மை என்பது எதிரி களையும் தன் தோழனாக ஆக்கி விடும் தன்மை உடையது. மைக்கேல் ஏஞ்சலோ என்ற பெரியாரை டார்ஜிலானோ என்பவன் சினத்தில் கடித்துவிட்டான். அதற்காக அவர் சினமுறவில்லை. அதற்கு மாறாக, அமைதியுடன்: நீ என்னை அடித்து. என்னுடைய மூக்கை உடைத்த மனிதன் என்ற முறையில் மட்டுமே நினைவு கொள்ளப்படுவாய் என்று கூறினார்.

நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் தனது மென்மை என்ற தன்மையால் மக்களை கொள்ளை கொண்ட நிகழ்வுகள் சரித்திரத்தில் ஏராளம் உண்டு.

நபிகளாருடனே இருந்து அவர்களுக்கு ஊழியம் செய்து வந்த அனஸ் (ரழி) கூறுகிறார்கள் : நபி (ஸல்) அவர்கள் ஏசுபவராகவோ, கெட்ட வார்த்தைகளை பேசுபவராகவோ, சாபமிடுபவராகவோ இருந்ததில்லை (நூல் : புகாரி).

இறைவன் கூறுகையில் :

நன்மையும், தீமையும் சமமாகிவிடாது. ஆதலால் தீமையை நீர் நன்மை -யைக் கொண்டே தடுத்தீர் கொள்ளும். அவ்வாறாயின் உம்முடைய கொடிய விரோதியைக் கூட உம்முடைய மெய்யான, நெருங்கிய சினேகிதனைப் போல காண்பீர். (அல்குர் ஆன் 41:34)

அபுஹுரைரா (ரழி)

அவர்கள் கூறுகிறார்கள் : ஒரு கிராமவாசி மஸ்ஜிதிற்குள் சிறுநீர் கழித்துவிட்டார். அவரைத் தடுப்பதற்கு மக்கள் ஆவேசமடைந்தனர். அப்போது அல்லாஹ்வின் தூதர் நபி (ஸல்) அவர்கள் "அவரை விட்டு விடுங்கள். அவரது சிறுநீர் மீது ஒரு

ஒருவன் கிரேக்க மன்னன் பெரிக்களியின் வீட்டிற்குச் சென்று அவர்மீது வசைமாறி பொழிந்தான். இருட்டும்வரை பொழிந்து தள்ளினான். பிறகு களைத்துப் போய் தன் இல்லம் திரும்பினான். அப்போது பெரிக்களி தம்முடைய ஊழியனை அழைத்து, விளக்கை எடுத்துச் சென்று அவனை அவனுடைய வீட்டில் விட்டுவா என்று அமைதியாகக் கூறினான்.

வாளித்தண்ணீர் ஊற்றுங்கள். நீங்கள் இலகுபடுத்தவே அனுப்பப் பட்டுள்ளீர்கள். பிறரை சிரமப்படுத்த அல்ல” என்று கூறினார்கள். (நூல் : புகாரி).

மென்மையும், நளினமும் மூடிக்கிடக்கும் இதயங்களைத் திறக்கும் திறவுகோல்களாகும். முரட்டுத்தனத்தாலும், சிரமப்படுத்துவதாலும் எதனையும் சாதித்துவிடமுடியாது.

அன்னை ஆயிஷா (ரழி) அவர்களிடம் நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறுகையில் “ஆயிஷாவே! மென்மையாக நடந்துகொள். அல்லாஹ் ஒரு குடும்பத்தினருக்கு நன்மையை நாடினால் அவர்களுக்கு மென்மையின் பால் வழிகாட்டுகிறான்” என்றார்கள்

(நூல் : முஸ்னத் அஹ்மது).

மென்மை என்பது இறைத்தன்மை. கடினம், தன்னலம் போன்றவற்றை விட்டும் தூரமானது. பொதுவாக மிருதுவான பேச்சு, உணர்ச்சி, மற்றும் வன்மம் அற்ற பேச்சு போன்றவையும் மென்மையின் வெளிப்பாடுகள். முரட்டுத்தனமும், கொடுங்கோன்மையும் பண்பட்ட மனங்களுக்கும், தன்னலமற்ற இதயங்களுக்கும் ஓர் அவமானச் சின்னமாகும். மென்மையான மனிதன் ஒருபோதும் சண்டையிட மாட்டான். சினமுள்ள சொல்லைவிட மென்மையான பதிலையே பரிசளிப்பான்.

இமாம் ஹுசைன் (ரழி) அவர்கள் பெருமக்களுடன் உணவருந்தக் காத்திருந்தார்கள். அவர்களின் ஊழியன் ஒருவன் சூடான சூப்பைக் “கப்”பொன்றில் ஏந்திக் கொண்டு வந்தான். அவன் கை நடுங்கியது. உடல் உதறல் எடுத்து கம்பளி தரையில் கால் தடுக்கி விழுந்தான். அவன் கையிலிருந்த “கப்” ஹுசைன் (ரழி) அவர்களின் தலையில் விழுந்து அவர்களின் கன்னங்களில் சூப் வழிந்தோடியது. ஹுசைன் (ரழி) அவர்கள் அவனை எரித்துவிடும் விழிகளில் பார்க்கவில்லை. கற்றுக்கொடுக்கும் விழியுடன் பார்த்தார்கள். நிச்சயமாக நன்மையாளர்களை இறைவன் நேசிக்கிறான் என்று கூறி அவனை உரிமைவிட்டார்கள்.

ஹழ்ரத் முஆவியத்துப்னு ஹகம் சலமீ (ரழி) அவர்கள் கூறுகிறார்கள்: நான் நபி (ஸல்) அவர்களுடன் தொழுதேன். தொழுகையின் இடையில் ஒருவர் தும்மினார். நான் அவருக்கு பதிலளிக்கும் வகையில் யர்ஹுமுகல்லாஹ் (அல்லாஹ் உங்களுக்கு அருள்புரியட்டும்) என்று கூறினேன். என்னை மக்கள் முறைத்துப் பார்த்தனர். நான் அவர்களைப் பார்த்து உங்களுக்கு என்ன நேர்ந்தது? என்னை ஏன் முறைத்துப் பார்க்கிறீர்கள் எனக்கேட்டபோது தங்கள்

கைகளை தொடையில் அடித்து என்னை அமைதியாய் இருக்கும்படி கூறினர். நான் அமைதியானேன். நபி (ஸல்) அவர்கள் தொழுது முடித்தபிறகு (என்தாயும் தந்தையும் அவர்களுக்கு அர்ப்பணமா-கட்டும். அவர்களைப் போன்ற சிறந்த ஆசிரியரை அவர்களுக்கு முன்பும். அவர்களுக்குப் பின்பும் நான் கண்டதில்லை. அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக என்னை வெறுக்கவுமில்லை. அடிக்கவுமில்லை. திட்டவுமில்லை) என்னிடம் கூறினார்கள். இது தொழுகை. இதில் பேசுவதற்கு அனுமதியில்லை. தஸ்பீஹ். தக்பீர். குர்ஆன் ஓதுவது மட்டும்தான் இருக்கவேண்டும் என்று அன்போடு கூறினார்கள்.

(நூல் : முஸ்லிம்)

இஸ்லாமிய சட்டங்களைக் கேட்டறிய தமீம் இப்னு உஸைத் (ரழி) மதினாவுக்கு வருகிறார். அந்தப் புதியவர் இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்-யத்தின் தலைவரான நபி (ஸல்) அவர்களுக்கும் தனக்குமிடையே தடையாக எவரும் இல்லாமல் மிம்பரில் நின்று நபி (ஸல்) மக்களுக்கு உபதேசம் செய்து கொண்டிருக்கும் நிலையிலேயே விளக்கம் கேட்கத் துணிந்தார். அப்போது நபி (ஸல்) அவர்கள் பணிவோடும், அன்போடும் அவரை முன்னோக்கி அவரின் கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்கிறார்கள்.

(நூல் : முஸ்லிம்)

கோபத்தின் போது தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வது ஆண்மையின் அடையாளமாகும். கோபத்தை மிகத் தீவிரமாக வெளிப்படுத்திவிட்ட பிறகு தனித்துக் கொள்வது வீரமல்ல. மாறாக கோபம் ஏற்படும்போது மென்மையைக் கடைபிடிக்கவேண்டும். ஒரு மனிதன் தனது உணர்வுகள் வெடித்துக் கிளம்பும்போது அதைக் கட்டுப்படுத்தி உறுதியாக இருந்துகொண்டால் தர்க்கம், குழப்பம் போன்றவற்றை தவிர்க்க முடியும். அல்லாஹ்வின் திருப்பொருத்தத்-தையும். மனிதர்களின் அன்பையும் பெற்று இலட்சியத்தை எளிதாக அடையமுடியும்.

மனிதர்களை சம்பாதிக்கும் பண்புகளில் முக்கியமான மென்மை இல்லாத காரணத்தால் கடுகடுத்த குணத்துடனும், பேச்சுடனும் நடந்து கொண்டதால் பெரிய நட்புகள் கூட பிரியக்கூடிய அவலநிலை ஏற்பட்டுவிடுகிறது. நாம் பழகக்கூடிய விதத்திலும், நன்மையை எடுத்துரைக்கும் போதும், தீமையை விலக்கும்போதும் மென்மை தன்மையை கடைபிடித்தால் மக்களின் விருப்பைப் பெறலாம்.

உரியவருக்கு கண்ணியம் அளித்தல்

ஒருவன் கண்ணாடியில் தன்னுடைய தோற்றத்தைப் பிறருடைய கண்கொண்டு பார்ப்பானாகில் அவனுடைய உண்மையான தோற்றத்தை ஒளிவு மறைவின்றிக் கண்ணாடி எடுத்துக் காட்டிவிடும். அல்லது நம்பிக்கைக் -குரிய ஒருவரிடம் தன்னுடைய தோற்றத்தைப் பற்றி அவருடைய கருத்தைக் கேட்பின் அவரும் உண்மை நிலையை எடுத்துரைத்து விடுவார். மக்களை சம்பாதிக்கும் மனிதன் முக்கியமாக தான் மற்றவரை எப்படி நடத்துகிறோம் என்பதை கவனித்தே ஆகவேண்டும். அதுதான் கண்ணியம் அளித்தல் என்ற பண்புநலன். உரிய மக்களுக்கு உரிய கண்ணியத்தை மரியாதையை அளித்தல் என்பது மக்களை நம்முடன் இணைத்து வைக்கும் பாலமாகும்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள் : “நம்மில் முதியவருக்கு மரியாதை செய்யாதவரும், சிறியவருக்கு இரக்கம் காட்டாதவரும் அறிஞரின் உரிமையை அறியாதவரும் நம்மைச் சார்ந்தவர் அல்ல”.

(நூல் : ஸுனன் அஹ்மது)

மனிதர்களை இழிவாகக் கருதாமல் அவர்களுக்கு கண்ணியம் அளிக்கவேண்டும். குறிப்பாக தகுதி உடையவர்களுக்கு கௌரவமளிக்கவேண்டும். வயது முதிர்ந்தவர்கள், கல்வியாளர்கள், சான்றோர்களுக்கு மரியாதை செய்யவேண்டும். இந்தப் பண்புதான் ஒரு மனிதனை சமுதாயத்தில் உயர்த்திக் காட்டும். இப்பண்பை இழந்தவர் சமுதாய உறுப்பினர் என்று சொல்வதற்கே அருகதையற்றவர்.

அதீ இப்னு ஹாதீம் (ரழி) அவர்கள் இஸ்லாத்தில் இணைவதற்கு முன்பு ஒருமுறை மதீனா வந்திருந்தார். அப்போது பெருமானார் ஒரு போரை முடித்துவிட்டு தன் தோழர்களுடன் மதீனா திரும்பியிருந்தார்கள். ஒரு கிராமப்பெண் பெருமானாரைக் காண வந்திருந்தார். பெருமானார், தான் உட்காரும் தரைவிரிப்பில் அப்பெண்ணை உட்கார வைத்தார்கள். வறுமையினால் அவரது ஆடை சற்று கிழிந்திருந்தது. நபிகளார் தனது சால்வையை எடுத்து அப்பெண்ணின் மேனியைப் போர்த்திவிட்டார்கள். பின்னர் பொறுமையுடன் அப்பெண் பேசியவற்றுக்குப் பதில் அளித்தார்கள். ஒரு பாமரப் பெண்ணுக்கு நபிகளார் அளித்த கண்ணியத்தைப் பார்த்த அதீ இப்னு ஹாதீம் (ரழி) அக்கணமே ஏகத்துவத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்.

வீரர் சிவாஜி அரசியல் காரணங்களுக்காக அவ்ரங்கஸீப் ஆலம்கீரால் கைது செய்யப்பட்டு சிறையிடப்பட்டிருந்த நேரம். சிறையில் திடீரென சிவாஜியின் உடல்நிலை பாதிக்கப்பட்டது. சிறையிலேயே தக்க முறையில் சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டது. எனினும் நோயின் கடுமை குறையவில்லை. அப்போது மாமன்னரிடம் சிவாஜி, ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தார். மதுராபுரியிலுள்ள கிருஷ்ணன் கோயிலுக்கு இரு குதிரைகளை தானமாக வழங்கவேண்டும். அக்கோயில் பிராமணர்கள் தனக்காகப் பிரார்த்தனை செய்தால் தன் நோய் குணமாகும் என்று வேண்டினார். சிவாஜியின் மத நம்பிக்கையை மதித்து அவ்வாறு செய்ய அனுமதி வழங்கினார் அவ்ரங்கஸீப்.

மக்களை கண்ணியப்படுத்துதல் என்பது அவர்கள் எங்கிருந்த போதும் செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்று. அந்த மனிதன் தன் அண்டை வீட்டாராக, விருந்தினராக என யாராகவும் இருக்கலாம்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள் : எவர் அல்லாஹ்வையும், மறுமை நாளையும் நம்புகிறாரோ அவர் அண்டை வீட்டாருடன் நல்லுறவை ஏற்படுத்தட்டும். எவர் அல்லாஹ்வையும், மறுமை நாளையும் நம்புகிறாரோ அவர் தனது விருந்தாளியைக் கண்ணியப்படுத்தட்டும். (நூல் : புகாரி, முஸ்லிம்)

அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ரு (ரழி) அவர்களின் வீட்டில் ஆடு அறுக்கப்பட்டபோது தனது அடிமையிடம் நமது அண்டை வீட்டாரான யூதருக்கு அன்பளிப்பு செய்தாயா? என இருமுறை கேட்பார்கள்.

(நூல் : புகாரி, முஸ்லிம்)

ஒரு சமயம் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் விருந்தாளியாகத் தங்கினான் ஒரு யூதன். அன்று இரவு நபியவர்கள் அவனுக்கு விருந்து வழங்கினார்கள். இரவு தங்கவும் ஏற்பாடு செய்து தந்தார்கள். மறுநாள் காலைத் தொழுகையை முடித்துவிட்டு தமது விருந்தாளியைக் காணவந்தபோது அவன் காணப்படவில்லை. அவன் கொண்டு வந்த வாளும், படுக்கை முழுவதும் மலமும், சிறுநீரும் இருந்தது. இதைக் கண்டு அந்த விருந்தாளி மீது பச்சாதாபப்பட்டு அவற்றை தனது கரத்தால் சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். மறந்த தனது வாளை எடுக்க வந்த யூதன் இந்த நிலையைக் கண்டு வெட்கி தலைகுனிந்து ஈமானை ஏற்றுக் கொண்டான். விருந்தினரை கண்ணியப்படுத்திய மாண்பு எதிரியையும் நேசராக ஆக்கியது.

அப்துல்லாஹ் இப்னு தீனார் (ரஹ்) அவர்கள் கூறினார்கள்: இப்னு உமர் (ரழி) அவர்களை ஒரு கிராமவாசி மக்கா நகரின் வழியில் சந்தித்தார். அவருக்கு இப்னு உமர் (ரழி) சலாம் கூறி தான் ஏறிவந்த கழுதையின் மீது அவரை அமரச்செய்து தனது தலையிலிருந்த தலைப்பாகையை அவருக்குக் கொடுத்தார்கள். இப்னு தீனார் (ரஹ்) கூறுகிறார்கள் : நாங்கள் அவரிடம் அல்லாஹ் உங்களது காரியங்களை சீர்படுத்துவானாக. அவர்கள் கிராமவாசிகள். குறைவான கண்ணியத்தைக் கொண்டே திருப்தி அடைவார்கள் என்று கூறினோம். அப்போது இப்னு உமர் அவர்கள் "இவருடைய தந்தை எனது தந்தை உமர் (ரழி) அவர்களுக்கு பிரியமானவராக இருந்தார்" என கூறினார்கள். (நூல் : முஸ்லிம்).

முஃதஸிம் பில்லாஹ் என்பவர் பாக்தாத் நகரில் ஆட்சி செய்துவந்தார். அவரது அரண்மனையிலே சல்மவியா என்ற மருத்துவர் அரண்மனை மருத்துவராக இருந்தார். அவர் ஒரு கிருத்தவர். அவர் மருத்துவக் கலையில் பயிற்சி மிக்கவராய் சிறந்து விளங்கினார். ஆதலால் கலீபா முஃதஸிம் அவர்களுக்கு அதிக மரியாதை செலுத்தி வந்தார். அவர் நோய்வாய்ப்பட்ட சமயம் அவரைப் பார்க்க நேரடியாகச் சென்றார். சில தினங்களில் மருத்துவர் சல்மவியா மரணமடைய அவரது இறுதிச் சடங்குகளில் தாமும் கலந்து கொண்டு அவரை கண்ணியப்படுத்தினார்.

எந்த சமயத்தவர் என்ற பாகுபாடின்றி ஒரு மனிதர் சகமனிதனுக்கு கண்ணியம் செலுத்துவது உண்மையான கண்ணிய-மாகும். அந்த கண்ணியம் வயதின் அடிப்படையிலோ, திறமையின்

அடிப்படையிலோ அல்லது வேறு ஏதேனும் தன்மையின் அடிப்படையிலோ கூட இருக்கலாம். ஆனால் கேவலப்படுத்தத் தான் கூடாது.

நபி (ஸல்) அவர்கள் உறுதுப் போரில் ஷஹீதானவர்களின் உடல்களை இரண்டிரண்டாக கப்ரில் வைத்தபோது “குர்ஆனை அதிகம் மனனமிட்டவர் இந்த இருவரில் யார்?” என்று கேட்டார்கள். அப்போது எவரை சுட்டிக்காட்டப்பட்டதோ அவரை முதலில் கப்ரின் பக்கவாட்டில் வைத்தார்கள். (நூல் : புகாரி).

நபி (ஸல்) அவர்கள் சான்றோர்களுக்கு கண்ணியத்தில் முதலிடம் அளித்தார்கள். மார்க்கப் பற்றில் உள்ள அந்தஸ்திற்கேற்ப கண்ணியமளித்தார்கள். ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் சங்கைக்குரியவரை சங்கை செய்தார்கள். அவரையே கூட்டத்தின் தலைவராகவும் நியமித்தார்கள். நபித்தோழர்கள் முதியவர்களை கௌரவித்தார்கள். சிறியோர் மீது கருணை காட்டுவார்கள். தேவையுள்ளோரைத் தங்களின் உபகாரத்திற்கு தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வார்கள். தங்களிடம் பயணித்து வந்தவர்களைப் பாதுகாப்பார்கள் என ஹசன் (ரழி) அவர்கள் தன் தந்தை அலீ (ரழி) அவர்கள் வாயிலாக அறிவிக்கின்றார்கள். (நூல் : ஹயாத்துஸ் ஸஹாபா).

பெரியவர்களுக்கு கண்ணியம் செலுத்துவதென்பது அவர்களுக்கு சங்கை செய்வது. அதேபோன்று சிறியவர்களுக்கு கண்ணியம் என்பது அவர்களிடம் அன்பும், இரக்கமும் காட்டுவதாகும்.

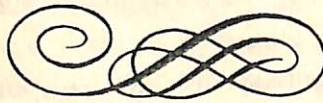
ஒரு நாள் கிராமவாசி ஒருவர் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் “நீங்கள் உங்கள் குழந்தைகளை முத்தமிடுகிறீர்களா? நாங்கள் முத்தமிடுவதில்லை” என்று கூறினார். அதற்கு நபி (ஸல்) அவர்கள் “அல்லாஹ் உமது இதயத்திலிருந்து அன்பை நீக்கி விட்டால் நான் பொறுப்பாளியா?” என கேட்டார்கள். (நூல் : புகாரி, முஸ்லிம்).

மனதர்களை சம்பாதிக்க
நீனைப்பவர்கள் நமக்கு
முரண்பட்ட கருத்து
கொண்டவரையும்
மதிக்கவேண்டும். நமது
கருத்துதான் சர் என
நீனைத்து குறுகிய
வட்டத்திற்குள் நம்மை
கூருக்கிக் கொள்ளாமல்
நம்மை விசுவஸ்துத்திக்
கொள்ளவேண்டும்.

மேலும் நபி (ஸல்) அவர்கள் குழந்தைகள் மீது எந்தளவு இரக்கம் உடையவர்கள் என்றால் ஒரு குழந்தை நபியவர்களின் கைகளைப் பிடித்து வீதிகளில் நடந்து சுற்ற நாடினால் அக்குழந்தையுடன் நடந்து செல்வார்கள்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் தன்னிடம் எவர் வந்தாலும் கண்ணியப் படுத்தி சங்கை செய்வார்கள். சில சமயங்களில் சந்திக்க வருபவருக்கு தன் ஆடையை விரித்து உட்காரச்செய்து மரியாதை செலுத்துவார்கள். தன் சாய்மானத்தைக் கொடுத்து அர்ப்பணிப்பார்கள். மனிதர்களில் ஒவ்வொருவரின் தரத்தையும் அறிந்து அவரவர்களின் மரியாதைக்கு தகுந்தாற்போல நடந்து கொள்வார்கள்.

மனிதர்களை சம்பாதிக்க நினைப்பவர்கள் நமக்கு முரண்பட்ட கருத்துக் கொண்டவரையும் மதிக்கவேண்டும். நமது கருத்துதான் சரி என நினைத்து குறுகிய வட்டத்திற்குள் நம்மை சுருக்கிக் கொள்ளாமல் நம்மை விசாலப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். நம்மை மதித்து நம்மிடம் பேசிக் கொண்டிருப்பவரை முறித்துவிடாமல் அவரை மதிக்க வேண்டும். கண்ணியம் என்பது நாம் பணிபுரியும் இடத்தில், பிரயாணத்தில் சகதோழர் பெரியவர் என அனைவரிடமும் காட்டப்பட்டால் எளிதில் மக்களை சம்பாதிக்கமுடியும்.

பிறரை மகிழ்வித்தல்

“அவர் திருமண விழாவில் கலந்து கொண்டால் அவரே மணமகனாகி விடுவார். சவ ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டால் அவரே சவம்போன்று ஆகிவிடுவார்” என்று அமெரிக்க அதிபராக இருந்த தியோடர் ரூஸ்வெல்ட்டைப் பற்றிக் கூறப்படும்.

மனிதனின் வாழ்வில் வெற்றி பெறுவதற்கும். மக்களை சம்பாதிப்பதற்கும் இருக்கவேண்டிய பண்புகளில் ஒன்று பிறரை மகிழ்வித்தல். சிறிதளவு திறனும், சிறிதளவு கல்வியுமே பெற்ற சிலர் அதிகத் திறனும், அதிக கல்வியும் பெற்ற பலரைவிட வாழ்க்கையில் பெரிதும் முன்னேறியிருப்பதும், பலரை தமது நேசராக ஆக்கிக் கொண்டிருப்பதும் இந்தப் பண்பினால் தான்.

பிரகாசமான இதயமுள்ள மனிதன் சமூகத்தா ரிடையே மகிழ்ச்சியை பரவச் செய்யவேண்டும். இறைவன் அனுமதித்த வழிகளில் மகிழ்ச்சியூட்டுவதை மார்க்கம் விரும்புகிறது. அச்செயலுக்கு ஊக்கம் அளிக்கிறது. நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள். ஒருவர் அல்லாஹ் விரும்பியபடி தனது சகோதரரை சந்தித்து அவரை மகிழ்ச்சிப்படுத்தினால் மறுமை நாளில் அல்லாஹ் அவரை மகிழ்ச்சிப்படுத்துவான்.

(நூல் : தப்ராணி).

ஒருவர் தனது சகோதரனுக்கு நன்மையை அறிவிப்பதன் மூலம் மகிழ்ச்சியை அளிக்க இயலும்.

நன்மையான விஷயங்களை தனக்கு மட்டுமே தடுத்துக் கொள்வது ஒரு மனிதனுக்கு தகுதியான செயலல்ல.

இங்கிலாந்தின் தலைமை அமைச்சராக இருந்த கிறாஸ்டன் எங்கு சென்ற போதிலும் உடனே அங்குள்ளோர் முகத்தில் உற்சாகமும், ஊக்கமும் தழும்பத் துவங்கிவிடும்.

“மற்றவர்களை மகிழ்ச்சி செய்வதே ஒருவன் பெற்றிருக்க வேண்டிய நற்பேறுகளிலெல்லாம் மிகவும் மேலான நற்பேறாகும்” என்று கூறினார் செஸ்டர் பீல்ட் பிரபு.

இப்பனு உமர் (ரழி) கூறுகிறார்கள். மக்களில் அல்லாஹ்வுக்கு மிகவும் உவப்பானவர் மக்களுக்கு பயன் அளிப்பவர்தான். அமல்களில் இறைவனுக்கு விருப்பமானது பிறரை சந்தோஷப் படுத்துவது தான். மேலும் அதன் வழிகளையும் அறிவிக்கிறார்கள். “பிறருடைய துன்பத்தை துடைப்பது, எவருடைய கடனையாவது அடைப்பது, பசிக் கொடுமையால் வாடுபவனுக்கு உணவளிப்பது ஆகியவையாகும்.”

ஒரு சகோதரனின் தேவையை நிறைவேற்றுவதற்காக சிறிது முயற்சிப்பது பள்ளியில் ஒரு மாதம் இஃதிகாஃப் இருப்பதைவிட எனக்கு விருப்பமானது. யாரொருவர் ஒரு சகோதரனின் தேவையை நிறைவேற்றுவதற்காகச் சென்று நிறைவேற்றிக் கொடுத்து விட்டாரோ அல்லாஹ் அவருடைய பாதங்களை கியாமத் நாளில் உறுதிப்படுத்தி வைக்கின்றான் என்றார்கள் இப்பனு அபித்துன்யா.

அமெரிக்க அதிபர் ரூஸ்வெல்ட் தம்முடைய ஊழியர்களிடம் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தார். அவருடைய ஊழியர்களில் ஒருவருடைய மனைவி பாப்வைட் என்ற பறவை எப்படி இருக்கும்? என கேட்க அதுபற்றி விபரமாக அவளிடம் எடுத்துரைத்ததோடு ஒருநாள் பாப்வைட் ஒன்று வெள்ளை மாளிகையின் முற்றத்தில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டதும் அவளுக்கு போன் செய்து இதோ முற்றத்தில் பாப்வைட் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறது. வேண்டுமென்றால் நீ வந்து பார்க்கலாம் என்று கூறினார்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் காந்தம் போன்றுள்ளான். அவனது எண்ண ஆற்றலுக்குத் தக்கவாறு மற்றவரைக் கவர்கிறான். தன்னைப் பற்றியே எப்பொழுதும் சிந்திப்பவன் தன்னையேதான் கவர்ச்சி செய்து கொள்ளமுடியும். பணத்தைப் பற்றியே எப்பொழுதும் எண்ணிக் கொண்டிருப்பவன் பணத்தையே பெறுவான். மற்றவரின் மகிழ்ச்சி

யையே நினைப்பவன் மற்றவரின் மகிழ்வையும். அன்பையும் பெறுவான்.

ஆப்ரஹாம் லிங்கனை அமெரிக்க அதிபர் தேர்தலுக்கு வேட்பாளராக நிறுத்துவது பற்றி ஆலோசனை நடந்தபோது லிங்கனுக்கு ஏராளமான நண்பர்களைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை என்று ஒருவர் கூறினார். ஏழையான லிங்கன் அதிபராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பின் வழிச் செலவுக்கு கடன் வாங்கிக் கொண்டுதான் வாஷிங்டன் போய்ச் சேர்ந்தார். ஆனால் அவருக்கு ஏராளமான நண்பர்கள் இருந்தனர். அனைவரும் லிங்கனின் மகிழ்வித்தலால் நட்பைப் பெற்றவர்கள். எனவேதான் பர்லே பிரபு “மனிதர்களின் இதயங்களைக் கைப்பற்றிவிடு. அவர்களின் கைப்பணங்களும் உன்னுடையதாகி விடும்” என்றார்.

மக்களை மகிழ்விக்க வேண்டுமானால் அவர்களுடன் சிரித்த முகத்துடனும், நகைச் சுவை உணர்வுடனும் பழகவேண்டும். நமது நல்ல பண்புநலன்கள் தான் அவர்களை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்த முடியும்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள் : “நல்லவற்றில் எதையும் கேவலமாக கருதவேண்டாம். உன் சகோதரனை முகமலர்ச்சியுடன் சந்திப்பதாயினும் சரியே” (நூல் : முஸ்லிம்).

அப்துல்லாஹ் இப்னு ஹாரிஸ் (ரழி) கூறுகிறார்கள் : “நபி (ஸல்) அவர்களின் திருமுகத்தை விட அதிகம் புன்முறுவல் நிறைந்த எந்த முகத்தையும் நான் என் வாழ்வில் கண்டதில்லை” (நூல் : அஹ்மத்).

ஜரீர் (ரழி) அவர்கள் கூறுகிறார்கள் : “நான் இஸ்லாத்தை ஏற்ற காலத்திலிருந்து நபியவர்களை நான் சந்திப்பதை அவர்கள் தடுத்ததில்லை. மலர்ந்த முகமின்றி என்னைப் பார்த்ததுமில்லை”

(நூல் : புகாரி).

நபியவர்களின் முக மலர்ச்சியில் பெரியவர், சிறியவர் என்ற பாகுபாடு இருந்த தில்லை. அனைவரிடமும் சீர்முகத்தோடு மின் வாசுவர்கள் அனைவரிடமும்

மக்களை மகிழ்விக்க

வேண்டுமென

அவர்களுடன் சீர்த்த

முகத்துடனும், நகைச் சுவை

உணர்வுடனும்

பழகவேண்டும். நமது நல்ல

பண்புநலன்கள் தான்

அவர்களை மகிழ்ச்சியில்

ஆழ்த்த முடியும்.

அன்பு, விளையாட்டு, நகைச்சுவை ஆகியவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்வார்கள்.

ஹழ்ரத் அனஸ் (ரழி) அவர்கள் அறிவிக்கிறார்கள் : “நற்குணத்தில் சிறந்தவர் நபிகளார் தான். எனக்கு சிறுவயதில் அபூஉமைர் என்ற சகோதரர் இருந்தார். அவரிடம் ஒரு கிளி இருந்தது. அதை வைத்து எப்போதும் விளையாடிக் கொண்டிருப்பார். ஒருமுறை என் சகோதரர் தனது கிளி இறந்துபோன கவலையில் இருந்தார். இதைக் கண்ட நபியவர்கள் என் சகோதரரைப் பார்த்து ‘அபூ உமைர்! உனது கிளி என்னவானது?’ என்று அவரை குஷிப்படுத்தும் தொனியில் கேட்டார்கள்” (நூல் : புகாரி).

ஒரு மனிதர் இறைத்தூதர் (ஸல்) அவர்களிடம் வந்து “நான் பயணிப்பதற்கு ஒரு ஒட்டகம் தாருங்கள்” எனக்கேட்டார். அவரிடம் நபியவர்கள் கேலியாக “நான் உமக்கு ஒரு பெண் ஒட்டகையின் குட்டியைத் தருகிறேன்” என்றார்கள். அம்மனிதர் அல்லாஹ்வின் தூதரே! குட்டியை வைத்து நான் என்ன செய்யமுடியும்? எனக்கேட்டார். நபி (ஸல்) அவர்கள் “எல்லா ஒட்டகமும் ஒரு பெண் ஒட்டகத்தின் குட்டிதானே” என்று கூறினார்கள்.

(நூல் : அதபுல் முஃப்ரத்)

ஒரு வயோகதிகப் பெண்மணி நபி (ஸல்) அவர்களிடம் “அல்லாஹ்வின் தூதரே! நான் சுவனம் செல்ல அல்லாஹ்விடம் துஆச் செய்யுங்கள்” என்றார். நபியவர்கள் கேலியாக “இன்னாரின் தாயே? கிழவிகள் சுவனம் புகமாட்டார்கள்” என்றார்கள். அம்முதாட்டி அழுதவளாகத் திரும்பிச் சென்றாள். நபி (ஸல்) அவர்கள் “அவள் கிழவியாக இருக்கும் நிலையில் சுவனம் செல்லமாட்டாள் என்பதை அவளிடம் தெரிவித்துவிடுங்கள்” என்று கூறினார்கள். பின்பு பின்வரும் வசனத்தை ஓதிக் காட்டினார்கள். நிச்சயமாக நாம் அவர்களைப் புதிதாகவே படைத்திருக்கின்றோம். இன்னும் அவர்களை கன்னியர்களாகவே ஆக்கியிருக்கின்றோம். (56:35,36)

பிறரை மகிழ்விப்பதற்காக அன்பளிப்பு செய்வது. உதவி செய்வது போன்றவையில் ஈடுபடலாம். சில விஷயங்களை இழந்துதான் சில விஷயங்களை பெறவேண்டியிருக்கிறது. நமது சந்தோஷத்தை விட்டுக் கொடுத்துக்கூட பிறரை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்துபவர் என்றும் புகழப்படுவார். மக்களால் விரும்பப்படுவார்.

ஆயிஷா (ரழி) அறிவிக்கிறார்கள், “நீங்கள் ஒருவருக் கொருவர் அன்பளிப்பை வழங்கிக் கொள்ளுங்கள். ஏனெனில் அன்பளிப்பு உள்ளங்களின் கபடத்தை போக்கிவிடும்”. (நூல் : திர்மிதி).

நபி (ஸல்) அவர்கள் தங்களின் ஆட்சியின்போது பிற சமய மக்களை மகிழ்விக் சலுகைகளை அன்பளிப்பாக அளித்தனர். மேலும் பிற தேசத்து மன்னர்களுக்கும் அன்பளிப்பு அளித்தனர். தன் ஆட்சியின் கீழ் இருக்கும் அன்னிய மதத்தவர்களான யூத, கிருத்தவர்களுக்கு எத்தனையோ உரிமைச் சலுகைகளை அன்னார் வழங்கினார்கள்.

அபூகதாதா (ரழி) அறிவிக்கிறார்கள், “அபீசீனிய மன்னர் நஜ்ஜாஷியின் தூதுக்குழு மதினா வந்திருந்த பொழுது நபி (ஸல்) அவர்கள் தாங்களே முன்னின்று அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்தார்கள். இதைக் கண்ட தோழர்கள் நாயகமே! நாங்கள் பணிவிடை செய்கிறோம் எனக்கூறிய போதும் அவர்கள் எனது தோழர்கள். இவர்களைக் கண்ணியப்படுத்த விரும்புகிறேன்” என பகர்ந்தார்கள்.

“ஒருவன் மிகவும் நல்லவனாக இருக்கலாம். எனினும் அவன் மக்களை மகிழ்ச் செய்யும் பண்பு பெற்றிராவிடில் அவனால் மக்களை தன்பால் இழுத்து நிற்க இயலாது. எனவேதான் ஒரு சிறுவனும் இறைவனே! கெட்ட மனிதர்களை நல்ல மனிதர்களாய் ஆக்கு. ஆனால் நல்ல மனிதர்களையோ நட்பு செய்வதற்கு ஏற்ற நல்ல மனிதனாய் ஆக்கு” என்று இறைஞ்சினான். சாதாரணமாக பிறருடைய கைக்குட்டை கீழே விழுந்துவிட்டால் எடுத்துக் கொடுப்பதோ அல்லது பிறருக்கு கதவு திறந்து விடுவதோ, பிறர் வரும் சமயம் எழுந்து நின்று வரவேற்பதோ, அவர்களை வாயில்வரை சென்று வழியனுப்புவதோ கூட பிறர் மனதை மகிழ்ச்செய்யும்.

பெருந்தன்மை பேணல்

ஒரு மனிதன் தன்னை அறிவுடன் அடக்குவதில் முனைய வேண்டும். பிறகு அவன் பெருந்தன்மை என்னும் அழகிய பாடங்களைப் பயிலத் தொடங்கிட வேண்டும். இதுவே அவன் சுபிட்சத்துடனும், பயனும், பலனுமுற்ற மனிதனாயிருக்க வழியாகும். தனக்காக மட்டுமின்றி மற்றவர்களின் நலனுக்காக உழைக்கவும், விட்டுக் கொடுக்கவும் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். அதனால் நீண்ட துயரத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் தன்மையுடையவனாக இருக்கவேண்டும். இத்தகைய பெருந்தன்மையான குணநலன்களை மக்கள் விரும்புகின்றார்கள். அதன் மூலம் மக்கள் ஈர்க்கப்பட்டு தோழர்களாகவும், நேசர்களாகவும் மாறி விடுவார்கள்.

பெருந்தன்மையான நடத்தை மனித மனங்களை மிக ஆழமாக ஊடுருவிச் செல்லும் என்பது நபிகளாரின் போதனையாகும். சிறந்த செயல்களையும், சான்றோர்களையும் இறைவன் விரும்புகிறான். உயர்ந்த செயல்களையும் பெருமைப்படுத்தி ஏற்றுக் கொள்கிறான். பொதுவாக பெருந்தன்மை நடத்தை என்பது பொது வாழ்வில் வியாபாரம், கொடுக்கல் வாங்கல், மக்களிடம் பழகுதல் போன்றவற்றில் தான் முக்கியமாக ஏற்பட வேண்டும்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள், "விற்கும்போதும், வாங்கும்போதும், கடன் வசூலிக்கும்போதும் பெருந்தன்மையுடன் நடந்து கொள்ளும் மனிதனுக்கு அல்லாஹ் அருள்புரிவானாக!" (நூல் : புகாரி).

அபு மஸ்லுத் அல் அன்சாரி (ரலி) அறிவிக்கிறார்கள்: "உங்களுக்கு முன்பிருந்தவர்களில் ஒரு மனிதர் விசாரணை செய்யப்பட்டார். அவரிடம் எந்த

நன்மையும் இல்லை. எனினும் அவர் மக்களிடம் பழகும் ஒரு செல்வந்தராக இருந்தார். வறியவர்களிடமிருந்து வரவேண்டிய கடன்களை ரத்து செய்துவிடுமாறு தனது அடிமைகளுக்கு உத்தரவிடுபவராக இருந்தார். அல்லாஹுத்தஆலா அவ்வாறு மன்னிப்பதற்கு அவரைவிட நானே மிகத் தகுதியானவன். அவரைவிட்டு விடுங்கள் என்று கூறினான்" என நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள். (நூல் : முஸ்லிம்).

எந்த மனிதன் பெருந்தன்மையும், நேசத்தையும், மலர்ந்த முகத்தையும் பெற்றிருக்கிறானோ அவனே உயர்ந்த, பரஸ்பர அன்பு கொண்ட மனிதனாவான். அவனே மக்களால் போற்றப்பட்டு கௌரவிக்கப்படுவான். வியாபாரத்தில் பெருந்தன்மை என்பது வியாபாரி பொருளை கொடுப்பதில் கஞ்சனாக இருக்கக்கூடாது. அளவுக்கு அதிகமாக லாபம் வைக்கக்கூடாது. வாடிக்கையாளர்களை இன்முகத்தோடு அணுகவேண்டும். நாம் கடனை திருப்பிச் செலுத்தும் சமயத்திலும், நமது உரிமைகளை பிறருக்கு நிறைவேற்றும் தருணத்திலும் பெருந்தன்மையைக் கையாளவேண்டும்.

ஒரு மனிதர் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் வந்து தனது பொருளைத் திரும்பத் தரும்படி கோபத்துடன் கேட்கிறார். அதைக் கண்ட தோழர்கள் அவரை கண்டிக்க முயல. நபி (ஸல்) அவர்கள் அவரைவிட்டு விடுங்கள். கடன் கொடுத்தவருக்கு பேசுவதற்கு உரிமை இருக்கிறது என கூறிவிட்டு அவர் நமக்குத் தந்த ஒட்டகையைப் போல ஒத்த வயதுடைய ஒட்டகத்தை கொடுத்து விடுங்கள் என்றார்கள். அதற்கு தோழர்கள் நாயகமே! அவர் கொடுத்த ஒட்டகத்தைப்போல நம்மிடம் எதுவுமில்லை. அதைப்போல பெரிய ஒட்டகம் தான் இருக்கிறது என்று சொல்ல, அதையே கொடுத்து விடுங்கள் என்று பதிலளித்தார்கள். (நூல் : புகாரி).

பெருந்தன்மை என்பது தனக்கு கீழ் உள்ளவர்கள், தனது எதிரிகள் செய்யும் தவறுகளையும் துரோகங்களையும் கூட மன்னிக்கச் செய்துவிடும். மேலும் நமக்கு இழைக்கப்படும் அநீதங்களையும் மன்னிக்கும் மாண்பை பெற்று தரும் இந்த பெருந்தன்மை. அறிஞர்கள் கூறுவார்கள், "குற்றங்கள் பெரிதாக இருக்க, இருக்க மன்னிப்பவரின் பெருந்தன்மை பெருகும்."

அபூபக்கர் (ரலி) அவர்கள் தங்களது மகளாரான ஆயிஷா (ரலி) அவர்களை சில பாவநாவுகள் அவதூறு கூறிக் காயப்படுத்திய போது அபூபக்கர் (ரலி) அவர்கள் இதயத்தில் கவலைகள் அலை மோதின. அவதூறு செய்தவர்களுக்கு தான் செய்து வந்த உதவியை துண்டித்துவிடுவதாக சத்தியம் செய்தார்கள். அப்போது அல்லாஹ் அதனைக் கண்டித்து வசனம் இறக்கிய பின் மீண்டும் பெருந்தன்மை -யுடன் தனது உதவியைத் தொடர்ந்தார்கள்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் தனக்கு குரைஷிகள் இக்கட்டான இன்னும் நெருக்கடியான துன்பங்கள் அளித்தபோதும் பெருந்தன்மை -யுடன் அவற்றை மன்னித்தார்கள். தாயிப் நகரத்தின் சம்பவம் மிக பிரபல்யமானது. சிறார்களை ஏவி ஓடஓட இரத்தம்படிய கல்லெறிய ஏவிய அந்த மக்களை அழித்துவிடலாமா என வானவர்கள் கேட்க, பெருந்தன்மையுடன் மன்னித்த நபியவர்கள் அவர்களின் சந்ததிகளுக்காக துஆ செய்தனர்.

தனது பணியாளர்கள் மற்றும் அடிமைகளிடம் பெருந்தன்மை -யுடனும், இரக்கச் சிந்தனையுடனும் பழக நபியவர்கள் பயிற்றுவித்தார்கள்.

“உங்களுக்கு கீழ் பணிபுரியும் வேலைக்காரனுக்கு நீங்கள் எதிலிருந்து சாப்பிடுகிறீர்களோ அதிலிருந்து அவனுக்கும் சாப்பிடக் கொடுங்கள். எதனை நீங்கள் உடுத்துகிறீர்களோ அதைப்போன்றே அவர்களுக்கு உடுத்தக் கொடுங்கள். எவன் உங்களுக்கு இணக்கமாக இல்லையோ அவனை விட்டுவிடுங்கள். அவனை துன்புறுத்துவதற்கு உங்களுக்கு எந்த உரிமையும் கிடையாது” என நபி (ஸல்) அவர்கள் மொழிந்திருக்கிறார்கள். (நூல் : தர்கீப்)

பெருந்தன்மையின் உச்சமாகிய நபியவர்கள் மக்கா வெற்றியின்போது பத்து வருடங் -களுக்கும் மேலாக துன்பம் கொடுத்த மக்கா குரைஷிகளுக்கு பொது மன்னிப்பு அளித்தார்கள். மேலும் அப்துல்லாஹ் இப்னு உபய் என்ற நயவஞ்சகனுக்கு கஃபனுடன் சேர்த்து அடக்கம் செய்ய தனது மேல் ஆடையைக் கொடுத்து அனுப்பினார்கள்.

ஒரு யூதப் பெண் நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு திட்டம்தீட்டி சமைக்கப்பட்ட ஆட்டு இறைச்சியை அன்பளிப்பாக அனுப்பி வைத்தாள். அதை நபி (ஸல்) அவர்களும் சில நபித்தோழர்களும் சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள். அப்போது நபி (ஸல்) அவர்கள் தங்களது

பெருந்தன்மையின் உச்சமாகிய நபியவர்கள் மக்கா வெற்றியின்போது பத்து வருடங்களுக்கும் மேலாக துன்பம் கொடுத்த மக்கா குரைஷிகளுக்கு பொது மன்னிப்பு அளித்தார்கள். மேலும் அப்துல்லாஹ் இப்னு உபய் என்ற நயவஞ்சகனுக்கு கஃபனுடன் சேர்த்து அடக்கம் செய்ய தனது மேல் ஆடையைக் கொடுத்து அனுப்பினார்கள்.

தோழர்களிடம் அதை சாப்பிடாதீர்கள். அதில் விஷம் கலக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்றார்கள். பிறகு அந்தப்பெண் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் கொண்டு வரப் பட்டாள். அப்போது நபி (ஸல்) அவர்கள் கேட்டார்கள். “இவ்வாறு செய்யக் காரணமென்ன?”. அவள், “நீங்கள் அல்லாஹ்வின் தூதரா என்பதை அறிய விரும்பினேன். நீங்கள் நபியவர்களாக இருந்தால் அல்லாஹ் உங்களுக்கு அறிவித்துக் கொடுத்து விடுவான். மேலும் உங்களுக்குத் தீங்கு வராது. நீங்கள் நபியாக இல்லை யென்றால் உம்மிடமிருந்து நாங்கள் நிம்மதி அடைந்து விடுவோம்” என்றாள். அப்போது நபித் தோழர்கள் அவளை நாங்கள் கொண்டு விட்டோமா? எனக் கேட்க நபியவர்கள் வேண்டாம் என்று கூறி மன்னித்து விட்டார்கள்.

குர்ஆன் ஓர் அபத்திரம் என்றும், முஹம்மது நபி ஒரு பொய்யர் என்றும் கவிதைகள் பாடிய கஃப் இப்னு ஜுஹைர் என்ற கவிஞனுக்கு தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருந்தது. மக்கா வெற்றியின் பின் உயிருக்கு அஞ்சி ஓடிய ஜுஹைரிடம் ஒரு வியாபாரி, முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள் எல்லோருக்கும் பொது மன்னிப்பு வழங்கியுள்ளார். நீ மனம் திருந்தி மன்னிப்புக் கேட்டால் உன்னையும் நிச்சயம் மன்னிப்பார் என்று கூறுகிறார். அப்படியென்றால் நீங்கள் எனக்காக முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்களிடம் பேசங்கள் என்று தன் முகத்தை அங்கியால் மூடி மறைத்தவாறு வியாபாரியுடன் அண்ணலாரின் சமூகத்திற்கு வருகிறார் ஜுஹைர். வியாபாரி பெருமானாரிடம் நபியே! உங்களுக்கு நேரடியாக தீங்கிழைத்தவர்கள் முதல் அனைவருக்கும் தாங்கள் பொது மன்னிப்பு வழங்கினீர்கள். உங்களால் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட ஜுஹைர் மனம் மாறியதால் அவரையும் மன்னிப்பீர்களா? என்று கேட்கிறார். “நிச்சயம் மன்னிப்பேன்” என்று அண்ணலார் பதிலளித்து தன்னை மறைத்து கொண்டிருந்த ஜுஹைர் ஓடோடி வந்து பெருமானாரின் கரங்களைப் பிடித்து என்னை மன்னித்து விடுங்கள் யாரஸூலுல்லாஹ் என்று கூறி ஏகத்துவத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறார். அதற்குப்பின் நபிகளாரைப் புகழ்ந்து “பானத் சுஆத்” என்ற கவிதை தொகுப்பைப் பாடுகிறார்.

பெருந்தன்மையுடையவர்கள் பெருமை பூத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். எங்கு ஏற்புகழ்ச்சி நுழைகின்றதோ அங்கிருந்து பெருந்தன்மை வெளியேறிவிடும். ஒருவன் தான் புரிந்த உதவிகளைக் கூறி அதற்குப் பிரதியாகத் தான் பெற்ற அவமதிப்புகளைப் பற்றிக்

குறைபாடினால் அவன் பெருந்தன்மையுடன் நடக்கவில்லை என்றே சொல்லவேண்டும்.

பெருந்தன்மையுடையவனிடம் எல்லா ஆற்றல்களும் அமைந்திருக்கின்றன. அவன் சீர்தூக்கிப் பார்ப்பவனாக இருக்கிறான். செயல் புரிபவனாக இருக்கிறான். அமைதியற்ற. பொறுமையற்ற மனிதன் கூச்சல் போட்டுக் கொண்டு துன்பப்பாடு கொண்டு செய்யும் ஒன்றை பெருந்தகையாளன் செய்யமாட்டான்.

ஆலம் கீர் பாதுஷா தம்முடைய மகனுக்கு அருளிய அளப்பெரும் அறிவுரை. "மகனே! நீ கல்கண்டு போல் இனிப்பாயும் வேப்பங்காயைப் போன்று கசப்பாகவும் இருந்துவிடாதே! வேப்பங்காயைப் போல் கசப்பாக இருந்தால் எல்லோரும் 'தூதா' என உன்னைத் தூற்றி துப்பத் தொடங்கி விடுவார்கள். கல்கண்டு போல் இனிப்பாய் இருந்தால் உன்னை எல்லோரும் தூக்கி விழுங்கி விடுவார்கள்" என்று கூறினார்.

பெருந்தன்மை என்பதும். மன்னிக்கும் மனோபாவம் என்பதும் சிறந்ததுதான். ஆனாலும் அவை நேரம். சூழ்நிலை பார்த்து செய்யவேண்டும். ஏனெனில் பெருந்தன்மை உடையவன் என்பதற்கு பதில் ஏமாளி என்ற பட்டத்தை பெறும் வகையில் ஈடுபட்டுவிடக் கூடாது. பெருந்தன்மை உடைய மனிதன் என்றும் மனிதர்களின் மனங்களுக்கு சொந்தக்காரன்.

பணிவுடன் நடத்தல்

“ஒரு மனிதனின் திறமையை அவனுடைய செயலிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம்: ஒரு மனிதனின் மனதில் இருக்கின்ற ஞானத்தை அவனிடமிருந்து வெளிப்படுகின்ற பணிவைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம்” என்று அறிஞர் ஹஸன் பஸரி கூறியிருக்கிறார்.

மக்களிடம் நாம் பழகும் நேரத்தில் பலதரப்பட்ட மனிதர்களையும் நாம் சந்திக்கிறோம். ஆனால் யாரிடத்திலும் நான் உயர்ந்தவன் என்ற செருக்கு இன்றிப் பணிவுடன் நடந்தால் அனைத்துத் தரப்பினரும் விரும்பும் மனிதனாக மாற முடியும்.

பணிவுள்ளவர்கள் எல்லோரும் ஞானிகள். பெரியவர்கள் அல்ல என்றாலும் ஞானமுள்ளவர் அனைவரிடத்திலும் இந்தப் பணிவு என்ற தன்மை உண்டு. பணிவின்றிப் பெருமையடித்துக் கொண்டு திரியும் மனிதன் யாரையும் நண்பர்களாகவோ, நேசர்களாகவோ பெற இயலாது. இருக்கும் நண்பர்களையும் இழக்க நேரிடும். இறைவன் தன் திருமறையில் கூறுகையில், “(பெருமை கொண்டு) உன் முகத்தை மனிதர்களை விட்டுத் திருப்பிக் கொள்ளாதே! பூமியில் பெருமையடித்துக் கொண்டு நிச்சயமாக கர்வம் கொண்டு பெருமை பூக்கும் யாவரையும் அல்லாஹ் நேசிப்பதில்லை.” (அல்குர் ஆன் 31:18)

மற்றொரு இடத்தில் “ரஹ்மானின் அடியார்கள் பூமியில் பணிவுடன் நடப்பார்கள்” எனக் கூறுகிறான். பணிவுடையவர்கள் அல்லாஹ்வின் ஏவலை ஏற்றுப் பணியும் போதெல்லாம் அவர்கள் அல்லாஹ்விடத்தில் உயர்வும் மேன்மையும் அடைகிறார்கள்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறுகிறார்கள். “பணிவாக இருங்கள். நீங்கள் ஒருவர் மற்றவர் மீது அகந்தை கொள்ள வேண்டாம். அநியாயம் செய்ய வேண்டாம் என அல்லாஹ் எனக்கு கூறியுள்ளான்” (நூல் : முஸ்லிம்).

“எந்த இடத்தில் தான் அறிவாளி என்று ஒருவர் கருதுகின்றாரோ அந்த இடமே அவனுடைய வலுவற்ற இடமாகும்” என்று ஒரு அறிஞர் கூறிச் சென்றிருக்கிறார். அமெரிக்க கவிஞன் லாஸ்பெல்லோ கூறுகையில் ஒரு மனிதனுடைய மூளையில் இயற்கை ஓர் ஓட்டையைப் போடும்போது அதனை தற்பெருமை என்ற கடினமான மருந்து தடவப்பட்ட துணியால் மூடி மறைத்து விடுகிறது என்று கூறினான். எனவே அறிவாளி தன்னுடைய வலுவற்ற தன்மையை உணர்ந்து பணிவுடன் நடக்கும்போது முட்டாளோ தன்னை எல்லோரும் அறிந்தவர். பெரியவன் என எண்ணிக் கொண்டு திரிகிறான். தன்னுடைய நிழல் பெரிதாக இருப்பதைக் கண்டு ஒருவன் தன்னை பெரியவனாகக் கருதி நிழல் போன்று தன்னுடைய வாழ்வைக் கழித்துவிட்டு மறைகிறான்.

மக்களின் பெரும் மதிப்பிற்குரிய அலி இப்னு சீனா அவர்கள். கடைவீதிக்குப் போய் பேரிச்சம்பழம். அரைத்த மாவு. உப்பு முதலான பொருள்களை வாங்கி தாமே எடுத்துச் சென்றார்கள். சில நேரங்களில் அவர்கள் அவற்றைத் துணியில் வைத்து மூட்டையாக கட்டி சுமந்து செல்வார்கள்.

“குடும்பத்திற்கு நன்மையைக் கொண்டு வருகிற வேலையைச் செய்கிறவன் தன் சிறப்பை இழப்பதில்லை” என்று கவியும் படிப்பார்கள்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் வாழ்க்கை முறை பணிவிலும். அடக்கத்திலும், பரந்த மனப்பான்மை யிலும் அழகிய முன்மாதிரியாகத் திகழ்கிறது. விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் சிறுவர்களைக் கண்டால் கூட அந்த சிறுவர்களுக்கு ஸலாம் சொல்லி. அவர்களை மகிழ்வுட்டி புன்னகை புரிவதற்கு அவர்களின் நபி என்ற அந்தஸ்து தடையாக அமையவில்லை.

அமெரிக்க கவிஞன்
லாஸ்பெல்லோ கூறுகையில்
ஒரு மனிதனுடைய
மூளையில் இயற்கை ஓர்
ஓட்டையைப் போடும்போது
அதனை தற்பெருமை என்ற
கடினமான மருந்து
தடவப்பட்ட துணியால் மூடி
மறைத்து விடுகிறது என்று
கூறினான்.

நபியவர்களின் பணிவைப்பற்றி அனஸ் (ரலி) கூறுகையில் மதினாவில் அடிமைப் பெண்களில் ஓர் சிறுமி நபி (ஸல்) அவர்களின் கரம் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு தான் விரும்பிய இடங்களுக்கெல்லாம் அழைத்துச் செல்வாள். நபி (ஸல்) அவர்கள் அவளது தேவைகளை நிறைவேற்றித் தருவார்கள்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள், “ஓர் ஆட்டுக்கால் அல்லது அதன் கீழ்ப்பகுதியை விருந்தாக்கி அந்த விருந்துக்கு நான் அழைக்கப்பட்டாலும் நிச்சயம் நான் ஏற்றுக்கொள்வேன். ஆட்டுக்கால் அல்லது அதன் கீழ்ப்பகுதி எனக்கு அன்பளிப்பாகத் தரப்பட்டாலும் நிச்சயம் அதை பெற்றுக் கொள்வேன்”. (நூல் : புகாரி).

தன்னை “கரார்” பேர்வழி என மக்களிடம் அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளும் பிறரை அந்நியப் பார்வையில் பார்ப்பதும் ஷைத்தானின் தன்மையில் கட்டுப்பட்டதாகும். அதனால் எந்த லாபமும் நமக்குக் கிடைப்பதில்லை. நம்மீது பிறருக்குக் கோபத்தையும், நட்பு முறிப்பையுமே ஏற்படுத்தும். இத்தகையவர்கள் சமூகத்தில் அதிகாரமின்றி ஒதுக்கப்பட்டு வாழ்வதை நாம் கண்கூடாகக் காண்கிறோம். ஷைத்தான் தன்னை உயர்த்தியும், பிறரை தாழ்த்தியும் வழிகெட்டதை குர்ஆன் நமக்கு படம் பிடித்துக் காட்டுவதோடு, அதன்மூலம் இறைவனின் சாபத்திற்கு ஆளாக நேரிட்டது என்பதையும் திருக்குர் ஆன் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

ஒரு ஹதீஸில் நபி (ஸல்) அவர்கள் நவின்றார்கள், “யார் பிறரிடம் பணிவுடனும், மென்மையுடனான வார்த்தையுடனும் நளினமாகவும், முன் வருவாரோ அவர்கள் மீது அல்லாஹ் நரகத்தை ஹராமாக்கி விடுகிறான்.” (நூல் : ஹாகிம்).

ரவீந்திரநாத் தாகூருக்கு நோபல் பரிசு கிடைத்தது பற்றிய தந்தி சாந்திநிகேதனுக்கு வந்த பொழுது தாகூர் வெளியே சென்றிருந்தார். அதனைப் பெற்ற பள்ளி ஆசிரியர் தாகூர் வந்ததும், அதனை அவரிடம் கொடுத்தார். அதனை பிரித்துப் பார்த்ததும் தாகூர் மகிழ்ச்சிக் கூத்தாடவில்லை. அதற்கு மாறாக இனி மேல் சாந்தினிகேதனுக்கு பணத்தொல்லை நீங்கியது என்று மட்டும் கூறினார். ஆனால் பின்னர் அகில உலகமே அவரையும் அவருடைய புகழ்காப்பியமான கீதாஞ்சலியையும் போற்றிப் புகழ்ந்தாரேயன்றி அவர் போற்றிப் புகழ்ந்து கொண்டு திரியவில்லை. பணிவுடனேயே நடந்து கொண்டார்.

ஓர் அறிஞன் கூறுகையில், "எவனும் மணலைத் தின்றோ. கடல் நீரைக் குடித்தோ தன்னுடைய பசித் தேவையை தீர்க்க இயலாதோ அதே போன்று எவனும் தன்னுடைய ஒழுக்கம் எவ்வளவு தான் உயரியதாக இருந்தபோதும் தான் எவ்வளவு தான் பக்திமானாக இருந்த போதிலும் அது கண்டு மனநிறைவோ, பெருமையோ பெறுவதற்கில்லை" என்று கூறினான். ஆனால் இதனை மக்கள் பெரும்பாலானோர் உணர்வதில்லை. என்னவோ தாங்கள் மட்டுமே நிறைய ஒழுக்கம் பெற்றவர்கள் போன்றும், இறைநெருக்கம் பெற்றவர்கள் போன்றும் கருதிக்கொண்டு பிறரைக் கண்டும் காணாதது போல நடந்து கொள்கின்றனர். பணிவு எனும் பண்பை வளர்த்துக் கொள்ள தனிமை வாழ்வு உதவி செய்யாது. தனிமையில் வாழ்கிறவர்களுக்கு இது சாத்தியமல்ல. பணிவு என்பது ஒருவரோடு ஒருவர் கலந்து உறவாடும்போது வெளிப்படும் பண்பு. உறவாடுவதற்கு யாருமில்லாத நிலையில் இந்த பண்பை வளர்த்துக் கொள்ள இயலாது.

ஹழ்ரத் உமர் (ரலி) அவர்களின் காலத்தில் ஹழ்ரத் முஆத் (ரலி) அவர்கள் ஸைப்ரஸ் நாட்டுக்குத் தூதுவராக அனுப்பப்பட்டார்கள். தூதரை வரவேற்ற அந்த நாட்டு மன்னன், அவர்களை பளபளக்கும் ஒரு பட்டுக் கம்பளத்தில் அமர்ந்து உரையாடுமாறு வேண்டினான். ஆனால் அவர்களோ வெந்துயரில் வீழ்ந்த ஏழைகளின் வியர்வையைக் கொட்டி உங்களுக்காக உண்டாக்கிய இந்தக் கம்பளத்தில் நான் உட்கார விரும்பவில்லை என பதிலளித்து விட்டு வெறுந்தரையிலேயே அமர்ந்து கொண்டார்கள். இங்கு அடிமைகள் தான் இப்படி அமர்வார்கள் என்று மன்னன் குத்தலாகக் கூறினான். அதற்கு மிகப் பொறுமையாக ஹழ்ரத் முஆத் (ரலி) அவர்கள் என்னைவிட அல்லாஹ்வுக்கு அடிமையாக இருக்க ஆசை கொண்டவர்கள் யார் இருக்கிறார்கள் என்று பதிலளித்தார்கள்.

அர்த்தெரின் பாபக் என்னும் அரசர் அறிவை அணிகலனாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர். அவர் தன் மகள் விலையுயர்ந்த ஆடைகளை அணிந்திருப்பதைக் கண்டார். மகளே! அரசர்கள் எந்தக் கருவூலத்திலும் கிடைக்காத எவரும் வாங்கி அணிய முடியாத ஒன்றைத்தான் அணியவேண்டும். நீ இப்பொழுது வாங்கி அணிந்திருப்பது போன்ற ஒன்றை எவரும் பெறமுடியும். அணிய முடியும் என்று தன் மகளிடம் கூற அந்த ஆடை எப்பொருள்களால் ஆகியிருக்க வேண்டும்? என மகள் கேட்டாள். "பணிவு. பெருந்தன்மை ஆகிய பாவு நூலாலும், ஒழுக்கம், பொறுமை என்னும் ஊடுருவலாலும் நெய்யப்பட்டதாக அது இருக்கவேண்டும்" என்று தந்தை கூறினார்.

இஸ்லாமிய ஆட்சியாளர்கள் தாங்கள் மிகப்பெரிய சாம்ராஜ்யத்தின் தலைமைப் பதவிக்கு உரியவர்கள் என்ற கௌரவத்தை எங்கேயும் காட்டிக் கொண்டதில்லை. கலீஃபா உமர் (ரலி) அவர்கள் ஃபாலஸ்தீனத்திற்கு உடன்படிக்கை ஒன்றிற்காகப் புறப்பட்டார். அப்போது அவருடன் பணியாளர் ஒருவரும் சென்றார். உமர் (ரலி) அவர்கள் தங்கள் பணியாளருடன் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டு ஒரு ஒட்டகையில் சிறிது தூரம் தான் அமர்வது பின்பு சிறிது தூரம் பணியாளர் அமர்வது என முறை வைத்துக் கொண்டார். ஃபாலஸ்தீனத்திற்குள் நுழையும்போது முறையின்படி பணியாளர் ஒட்டகையின் மீது அமர்ந்திருக்க ஒட்டகத்தின் கயிற்றை பிடித்தவாறு கலீஃபா உமர் (ரலி) பணிவுடன் நடப்பதை மக்கள் வியப்புடன் பார்த்தனர்.

மக்களிடத்தில் பழகும் நேரத்தில் நமது பெருமை, திறமை அனைத்தையும் வெளிப்படுத்திக் காட்ட வேண்டும் என நினைப்பது தவறு. நிறைகுடம் தழும்பாது, குறைகுடம் தழும்பும் என்பதுபோல் மக்களிடத்தில் பணிவுடன் நடக்கும் போது அனைவரும் பிரியம் கொள்ளும் நண்பராக மாறலாம். அதை விடுத்து தற்பெருமை, தற்புகழ்ச்சி கொண்டு மற்றவரை இகழ்வுடன் நடத்தினால் மக்களை சம்பாதிக்க இயலாது. அறிஞன் எமர்ஸனும் "ஒருவன் தன்னுடைய நற்பண்புகளைப் பற்றிக் குறைவாக அறிந்திருக்கவோ, சிந்திக்கவோ செய்யும் பொழுது நாம் அவரை நேசிக்கிறோம்" என்று கூறுகிறான்.

செயலில் உண்மை

வாழ்வின் எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் உண்மைக்கு ஓர் தனி இடம் உண்டு. பொன் போல் ஒளிரும் உண்மையும், நேர்மையும் எங்கிருந்தாலும் அதனை நாம் அறிந்து கொள்ள முடியும். அது தன் முத்திரையை எல்லா செயல்களிலும் பதித்துவிடுகிறது. இதுவரை நாம் கண்ட அனைத்துச் சாதனங்களும் மக்களைச் சம்பாதிக்கத்தான். ஆனால் அவை அனைத்தும் உண்மையாய் இருக்கவேண்டும். போலியான முறையில் அன்பு செலுத்தவோ, பணிவுடன் பெருந்தன்மையுடன் நடப்பதோ, உதட்டளவில் அழகாகப் பேசுவதோ, அதிகநாள் நீடிக்க இயலாது. பொய்யின் முகமூடி அழகாக இருக்கும். ஆனால் அது கிழிக்கப்பட்டால் கொடூரமாக மாறிவிடும். உண்மையாக நடப்பதே உண்மையான மக்களைப் பெற்றுத் தரும். எண்ணத்தில் தூய்மையின்றிச் செய்யும் எந்த நல்லறமும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படாது.

நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள். "நிச்சயமாக உண்மை நற்செயலின் பக்கம் வழிகாட்டும். நற்செயல் சுவனத்தில் சேர்த்து விடும். உண்மையே பேசுகிறவர் அல்லாஹ்விடம் உண்மையாளர் என எழுதப்படுவார். பொய் பாவங்களின் பக்கம் வழிகாட்டும். ஒரு மனிதன் பொய்யுரைத்தால் இறுதியில் அல்லாஹ்விடம் பொய்யன் என எழுதப்படுகிறான்". (நூல் : புகாரி).

உண்மையான மனிதன் நேர்மையற்றவனாகவோ, மோசடிக்காரனாகவோ இருக்கமாட்டான். பிறர் நலம் நாடுவது, மனத்தூய்மை, நீதி, நேர்மை போன்ற நற்பண்புகளையே விரும்புவான். மோசடி, வஞ்சம், நேர்மையின்மை போன்ற குணங்களை விட்டும் தவிர்ந்து இருப்பான். நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள். "மறுமை

நாளில் ஒவ்வொரு மோசடிக்காரனிடமும் ஒரு கொடி இருக்கும். இது அவனது மோசடித்தனம் என அறிவிக்கப்படும்". (நூல் : புகாரி, முஸ்லிம்).

உண்மை ஆழமாய் காலூன்றாத மனிதனுக்கு காலம் ஒன்று வரும். அப்போது அவன் தன் முன்னேற்றத்திற்கும், நல் வாழ்விற்கும் ஒரு பொய் சொல்வதோ, ஒரு கண்ணியமற்ற செயல்புரிவதோ அவசியம் போல தோன்றும். ஏனெனில் அவன் உண்மையின் சிறப்பை அறியாதவன். உண்மையின் சிறப்பை அறிந்த ஒருவன், அதனால் ஒரு சிறிதும் சலனமுறமாட்டான். பொய் சொல்லமாட்டான். கண்ணியமற்ற செயல்புரியவும் மாட்டான். அவ்விதம் ஒருபோதும் செய்யவேண்டிய அவசியமில்லை என்பான்.

எமர்சன் கூறுகிறார், "வாணிபத்திலிருந்து நம்பிக்கை முறையானது அகற்றப்படுமாயின் மனித சமூகமே துண்டு துண்டாகிவிடும். ஏனெனில் அந்த முறையே ஒருவன் இன்னொருவன் மேல் கொள்ளும் நம்பிக்கையின் அடையாளமாக இருக்கிறது. பொதுவாக மக்களின் பழக்கவழக்கத்தில் வாணிபத்தின் மூலமே ஒருவரின் உண்மை தன்மை வெளிப்படுகிறது. உண்மையால் பிரியம் கொள்பவரும், நேசம் கொள்பவரும் அதனை வாயளவில் மட்டும் வெளிப்படுத்தமாட்டார்கள். செயலில் செய்து காண்பிப்பார்கள்".

மஸ்ரூக் (ரஹ்) என்ற ஹதீஸ் கலை வல்லுநருக்கு கடன் சமை அதிகமிருந்தது. அதே போல அவருடைய சகோதரர் ஹுதைமா (ரஹ்) தனது கடனைவிட்டு விட்டு தனது சகோதரனின் கடனை அவருக்கு தெரியாமலேயே அடைத்துவிட்டு வந்தார். மறுபுறம் ஹழ்ரத் ஹுதைமா (ரஹ்) அவர்கள் தனது சகோதரர் மஸ்ரூக் (ரஹ்) அவர்களின் கடனை அவருக்கு தெரியாமலேயே அடைத்தார். இதுதான் உண்மைத் தன்மையின் வெளிப்பாடாகும்.

ஹழ்ரத் முஹம்மது இப்னு இஸ்ஹாக் (ரஹ்) கூறுகிறார்கள். "மதினாவில் சில மனிதர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களுக்கு எங்கிருந்து உணவு வருகிறது, யார் தங்களுக்கு உணவை அனுப்பி தருகிறார்கள் என்பது தெரியாது. ஹழ்ரத் ஜைனுல் ஆபிதீன் இப்னு ஹுஸைன் (ரஹ்) அவர்கள் இறந்தபோது அம்மக்களுக்கு வழக்கமாக உணவு வருவது நின்றுபோனது. அப்போதுதான் அம்மக்களுக்கு இறந்து போனவர்தான் இத்தனைக் காலம் உணவை அனுப்பித் தந்தார் என்பது புரிந்தது. அவர் இறந்தபிறகு அவருடைய முதுகைப் பார்த்த மக்களுக்கு வியப்பு ஏற்பட்டது. ஏழை எளியவருக்காக, விதவை

களுக்காக உணவுப் பையை தினமும் இரவில் சுமந்து வந்ததின் அடையாளமாக தழும்புகள் தெரிந்தன.

மக்களின் நலவை நாடுபவர் பெருமையாக இன்றி மனதளவில் உண்மையாக உதவிகளை ஈந்து வரும்போது அவர் இறந்தாலும் அவரின் புகழ் இறப்பதில்லை. வெளிப்படையாக பெயருக்காக, போலித்தனமாக இருப்பதைவிட இவை மேலானவை.

மக்களிடம் உண்மையாய் நடப்பவர்கள் அவர்களின் இரகசியங்களை பிறருக்கு அறிவிக்கவோ, அவர்களைப் பற்றி புறம் பேசித் திரியவோ கூடாது. அவ்வாறு செய்வாறாயின் அவர் உண்மைக்கு புறம்பாகவே நடந்தவராவார். அனஸ் (ரலி) அவர்கள் கூறினார்கள், “நான் சிறுவர்களுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்த போது நபி (ஸல்) அவர்கள் என்னிடம் வந்தார்கள். எங்களுக்கு ஸலாம் கூறினார்கள். என்னை அழைத்து ஒரு வேலைக்காக அனுப்பி வைத்தார்கள். என் தாயிடம் நான் தாமதமாக சென்றபோது, ‘ஏன் தாமதம்?’ என்று தாய் கேட்டார். நான், ‘நபி (ஸல்) அவர்கள் என்னை ஒரு வேலைக்காக அனுப்பி வைத்தார்கள்’ என்றேன். என்தாய் ‘என்ன வேலை?’ என்று கேட்டார். நான், ‘அது இரகசியம்’ என்றேன். என் தாயார் ‘நபி (ஸல்) அவர்களின் இரகசியத்தைப்பற்றி எவரிடமும் சொல்லிவிடாதே!’ என்று கூறினார்.” (நூல் : முஸ்லிம்).

நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறியதாக இப்னு மஸ்ஹத் (ரலி) அவர்கள் அறிவிக்கிறார்கள், “நீங்கள் மூவர் இருந்தால் ஒருவரைத் தவிர்த்து இருவர் மட்டும் உரையாடவேண்டாம். நீங்கள் மக்களிடம் கலக்கும் வரை. ஏனெனில் அது மூன்றாம் நபரை கவலையில் ஆழ்த்திவிடும்.” (நூல் : புகாரி, முஸ்லிம்).

தனக்குத் தெரிந்த ஒருவரைப்பற்றி ஒரு பெண் குறிப்பிடுகையில், “அவரின் கவனிப்புகள் என்னை திருப்திப்படுத்தவே செய்கின்றன. ஆனால் நான் அவரை மணந்து கொள்ளமாட்டேன்” என்றாள். ஏன் மணந்து கொள்ளமாட்டீர்கள் என்று கேட்டதற்கு அவள், “அவர் உண்மையாய் ஒலிக்கவில்லை” என்றாள். இதன் அர்த்தம் நாணயத்தைப் பற்றி ஐயம் ஏற்பட்டால் அதனை சுண்டிப் பார்க்கிறோம். அது ஒலிக்கிறது. சரியாக ஒலிக்கவில்லை என்றால் அது கலப்பட நாணயம் என்று பொருள். அதையே அப்பெண் குறிப்பிடுகிறாள்.

போலிகளுக்கு ஒரு மதிப்பும் கிடையாது. அவை பொருட்களாக இருந்தாலும் சரி, மனிதர்களாக இருந்தாலும் சரி. நாம் யாராக இருக்கிறோமோ அவராகவே இருக்க வேண்டும். நாம் எப்படி இருக்கிறோமோ அதற்கு மாறாக நாம் தோற்றம் வழங்க விரும்பக்கூடாது. எவனேனும் பாவனைகளாலும், வேடங்களாலும்

வெற்றிகரமாக வாழ்ந்துவிடமுடியும் என்று எண்ணுவானாயின் அவன் அழிவின் குழியில் இறங்கியவன் தான். மக்களிடம் பழகும் நேரத்தில் அவர்களிடம் குறைகளும் தவறுகளும் காணப்பட்டால் அதனை உடனடியாக தெரிவித்து அதைக் களைய முயற்சிக்க வேண்டும். போலியாக அதை கண்டும் காணாது விட்டுவிடக் கூடாது.

நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள். “உங்களுக்கு முன்பு வாழ்ந்த சமூகமான பனு இஸ்ராயீல்களில் ஒருவர் தவறு செய்தால் அதைத் தடுத்து கண்டிக்க வேண்டியவர் தடுப்பார். அதற்கு அடுத்தநாள் அந்த நபருடன் சேர்ந்து சாப்பிடவும், குடிக்கவும் செய்வார். அவர் நேற்று எந்தத் தவறுமே செய்யாததைப் போல் நடந்து கொள்வார். இதை அவர்களிடையே அல்லாஹ் கண்டபோது அவர்கள் மாறு செய்து வரம்பு மீறியதின் காரணமாக அம்மனிதர்கள் சிலரின் உள்ளங்களை வேறு சில உள்ளங்களோடு கலந்துவிட்டான்”. (நூல் : தப்ராணி).

சுயநலப் போக்குடையவன் உண்மையாய் நடந்து கொள்வது இயலாது. தனது நலனை மட்டுமே விரும்பக்கூடியவன். உண்மையாக நடக்கமாட்டான். ஒரு அறிஞன் கூறுவான். “ஒருவனும் தனக்காக மட்டும் இவ்வுலகில் பிறக்கவில்லை. பிறருக்காகவே பிறந்துள்ளான். ஒருவன் தனக்காக மட்டும் இவ்வுலகில் வாழ்வானானால் அவன் உண்மையில் தனக்காகவும் வாழவில்லை. வேறு எவருக்காகவும் இவ்வுலகில் வாழவில்லை என்று தான் பொருள். உண்மைத் தன்மையாரிடம் இருக்கிறதோ அவர் மக்களிடம் உடனே மிளிர்விட்டாலும் அவரது தன்மை மக்களிடம் பரவலாகும்போது அதற்கு தனி கண்ணியம் ஏற்படும்.”

ஆசிரியர் பாடம் நடத்திக் கொண்டிருந்தார். மாணவர்களுள் ஒருவனான நரேந்திரன் ஏதோ கேலியாகச் சொல்ல எல்லா மாணவர்களும் சிரித்துவிட்டார்கள். கோபம் கொண்ட ஆசிரியர் ஒவ்வொரு மாணவனையும் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டே வந்தார். நரேந்திரனைத் தவிர யாரும் சரியாக பதில் சொல்லவில்லை. நரேந்திரனை அமரச்சொன்ன அவர் மற்ற மாணவர்களை

ஐயா! மரணவர்கள் சீர்த்ததற்குக் கரணமே நரன் தரன். நரன் ஏதேர கேல்யரகச் சொல்ல, அவர்கள் சீர்த்து விட்டனர்.

அநனரல் தரங்கள் கேரஸ்பட்டர்கள். சீர்த்த அவர்களுக்கு தண்டனை என்றால் சீர்க்க வைத்த

நரனும் தண்டனைக்குரியவன் தரன். ஆகவே தரன் ஸஞ்சின் மேல் தற்கிறேன்”

பெஞ்சின் மேலே ஏறி நிற்கச் சொன்னார். எல்லோரும் ஏறி நின்றனர். அவர்களுடன் நரேந்திரனும் ஏறி நின்றான். “நரேந்திரா நீ தான் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லி விட்டாயே. எதற்காக பெஞ்சின் மீது நிற்கிறாய்?” என்று கேட்டார் ஆசிரியர். “ஐயா! மாணவர்கள் சிரித்ததற்குக் காரணமே நான்தான். நான் ஏதோ கேலியாகச் சொல்ல. அவர்கள் சிரித்து விட்டனர். அதனால் தாங்கள் கோபப்பட்டீர்கள். சிரித்த அவர்களுக்கு தண்டனை என்றால் சிரிக்க வைத்த நானும் தண்டனைக்குரியவன் தான். ஆகவே தான் பெஞ்சின் மேல் நிற்கிறேன்” என்று பதில் தந்தான் நரேந்திரன். உண்மையைப் பேசிய நரேந்திரனைப் பாராட்டினார் ஆசிரியர். எல்லா மாணவர்களையும் அமரச் சொன்னார். நரேந்திரனே பிற்காலத்தில் விவேகானந்தர் ஆனார்.

உண்மையுடனும், நேர்மையுடனும் நடப்பதால் மக்களில் சிலருக்கு இடைஞ்சல் ஏற்படலாம். ஆனால் உண்மையுடன் நடப்பவரையே மக்கள் விரும்புவர். போலித்தனமாக மக்களுடன் பழகுவவரை வெளிப்படையில் மக்கள் ஏற்கலாம். ஆனால் உள்ளத்தளவில் புறக்கணிக்கவே செய்வார்கள்.

மக்களை வெறுப்பில் ஆழ்த்துபவை

இதுவரை நாம் பார்த்த பத்து விஷயங்களும் மக்களை சம்பாதிக்க நாம் பின்பற்ற வேண்டியவைகள். இந்த சாதனங்கள் தான் எல்லா உலக வெற்றிக்கும் அதிக அளவிலோ, குறைந்த அளவிலோ காரணமாய் அமைகின்றன. எல்லா சுபிட்சங்களுக்கும் அடிப்படைக்கும் இவை தான் ஆதாரமாய் இருக்கின்றன. ஒரு மனிதன் வாழ்வில் தோல்வியடைகிறான் எனில் இந்தப் பண்புகளைப் பற்றி பாராமுகமாக இருக்கிறான் என்றே பொருள். தோல்விகளை உடைய ஒருவன் மக்களால் வெறுக்கப்படும் ஒருவன் இந்த பண்புகளை கைக் கொள்ளவில்லை என்பது மட்டுமின்றி இதற்கு நேர் எதிரான பண்புகளை உடையவனாக இருக்கிறான். ஆதலால் தான் மக்களிடம் இணக்கம் பெற இயலவில்லை. மக்கள் மனங்களை கொள்ளையிட வழியில்லை.

எதுவெல்லாம் தீய பண்புகள் என மக்களால் அறியப்படுகிறதோ அவை மக்களால் வெறுக்கப்படுகிறது. அதைக் கொண்டிருப்பவனையும் மக்கள் வெறுக்கின்றனர். அந்தத் தன்மையுடையவன் குடும்பத்தில் வெற்றி காண இயலாது. வியாபாரத்தில் பொது வாழ்வில் எதிலும் வெற்றி காண இயலாது. நாம் குறிப்பிட்ட சாதனங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் நேர் எதிர் தன்மைகள் உண்டு. அழகிய பேச்சு என்ற எதிர்மறையில் உள்ள தீய பேச்சுகள். வெறுப்பான பேச்சுக்கள். ஆபாசமான அறுவெறுப்பான பேச்சுக்கள். புறம் பேசுதல். இட்டுக் கட்டிப் பேசுதல் ஆகிய அனைத்தும் மக்களை நம்மிடம் இருந்து பிரிக்கும் சாதனங்களாகும். நல்ல சாதனங்களை எடுக்கும்போது இதன் எதிர் சாதனங்களை விட்டுவிடுவதே வெற்றியை தரும்.

அனைவரிடத்திலும் அன்பு என்ற சாதனத்திற்கு மாற்றமான மக்களிடம் வெறுப்பு. பாகுபாடான அன்பு போன்றவை விடப்படவேண்டியவை. இவை மக்களை வெறுப்பில் ஆழ்த்தக் கூடியவை. பிறர் நலம் விரும்புதல் என்பது எவ்வாறு கஷ்டமோ அதே போன்று பிறர் பற்றி அக்கறையின்றி இருப்பது தீயபண்பு. சுயமான போக்குடன் தனது நலனை மட்டுமே, தனது லாபத்தை மட்டுமே எதிர்பார்ப்பவன் மக்களை சம்பாதிக்க இயலாது. சமூகத்தில் கொடுப்பதும் பெறுவதும் தான் வாழ்க்கை. உதவி மனப்பான்மை இன்றி நமக்கென்ன என்ற வாழ்க்கை வெற்றியின் படிக்கட்டுக்களை எட்டாது. கடின தன்மையுடன் வாழ்வது, மற்றவர்களுக்கு உரிய கண்ணியத்தையும், மரியாதையையும் தராமல் உதாசீனப்படுத்துவது போன்றவை மக்களை வெறுப்பில் ஆழ்த்தும் பண்புகள். தனது மகிழ்ச்சியே முக்கியம். மற்றவரின் நிலைபற்றிக் கவலையில்லை என்ற போக்கு மக்களின் கூட்டு வாழ்க்கை முறைக்கு எதிரானது. சின்ன விஷயங்களுக்கோ பெரிய விஷயங்களுக்கோ அற்பமாக நடந்து கொள்வது முறையான பண்பாக இருக்காது. பெருந்தன்மை வாழ்வில் பெறும் மக்கள் பலம். சிறுமையுடன் நடப்பதில் இருக்காது. இதே போன்று பெருமை, ஆடம்பரம் போன்றவை மக்களை இழக்கப்படும் பண்புகள். இவை அனைத்தும் விடப்படுவதும், செய்வதும் உண்மையுடன் இன்றி போலி வேஷமாக மாறிவிட்டன. மக்கள் கோபத்தின் எல்லைக்கே சென்றுவிடுவர். இந்தப் பண்புகளுக்கு உதாரணமாகச் சில நிகழ்வுகளும் இருக்கின்றன.

ஒரு சமயம் நபி (ஸல்) அவர்கள் அழைப்புப் பணி செய்யும் கூட்டத்தாரை அழைத்து உபதேசித்தபோது “உங்களில் யாராவது மக்களுக்குத் தொழுவைத்தால் நடுநிலையாக தொழுவைக்கட்டும். ஏனெனில் மக்களில் பலவீனமானவர்கள் நோயாளி, வயோதிகர் இப்படிப் பலரும் இருக்கின்றனர். அவர்களின் நிலையை கவனித்துக் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் தனித்து தொழுதால் உங்கள் விருப்பம்போல் நீட்டிக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறினார்கள். (நூல் : புகாரி, முஸ்லிம்).

மார்க்கத்தின் முக்கிய தூண்களில் ஒன்றான தொழுகை யிலேயே இவற்றைக் கவனிக்கவேண்டும் என கட்டளையிட்டிருக்கும் போது இதர வணக்கங்களிலும் கொடுக்கல் வாங்கலிலும் இதைவிடக் கொஞ்சம் அதிகமாகவே கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். இதுபோன்ற சந்தர்ப்பங்களில் மக்களின் நிலையை கவனிக்கத் தவறினால் மக்களின் வெறுப்புதான் மிஞ்சும்.

ஹழ்ரத் முஆத் (ரழி) அவர்கள் வழமையாக எப்போதும் நபியவர்களோடு தொழுவார். தொழுது முடித்தபிறகு தான் கூட்டத்தாருக்குச் சென்று தொழவைப்பார். ஒருநாள் அவர் நபியவர்களோடு இஷாவைத் தொழுதார். தொழுது முடித்தபிறகு தன் கூட்டத்தாருக்கு இமாமத் செய்தார். சூரத்துல் பகராவை ஆரம்பித்து விட்டார். பின்னால் தொழுது கொண்டிருந்தவர் ஸலாம் கொடுத்துவிட்டு தனியே தொழ ஆரம்பித்து விட்டார். அதைக் கண்ட நபித்தோழர்கள் நீர் நயவஞ்சகராகி விட்டீரா? என்றனர். அதற்கவர், அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக 'இல்லை' என்றார். நான் கண்டிப்பாக நபியவர்களிடம் சென்று நடந்த விஷயங்களைச் சொல்வேன் எனக்கூறிவிட்டு நபியவர்களிடம் வந்தார். "நாயகமே! நாங்கள் ஒட்டகங்களை வைத்துக் கொண்டு பகலில் உழைக்கக் கூடியவர்கள். (ஆகையால் இரவில் சோர்ந்து போகிறோம்). ஆனால் முஆத் உங்களோடு இஷாவை முடித்துவிட்டு வந்து எங்களுக்கு தொழவைக்கும் சமயத்தில் சூரத்துல் பகராவை ஓத ஆரம்பித்து விடுகிறார் எனப் புகார் கூறினர். நபியவர்கள் ஹழ்ரத் முஆதை பார்த்து "முஆதே! மக்கள் மத்தியில் குழப்பம் ஏற்படுத்துகிறீரா?" என்று மூன்று முறை கேட்டுவிட்டு, "இனிமேல் இஷா தொழுகையில் வஷ்ஷம்சி, வலுஹாஹா, ஸப்பிஹிஸ்ம ரப்பிகல் அஃலா போன்ற சூராக்களை ஓதுவீரா!" எனக் கட்டளையிட்டார்கள். (நூல் : புகாரி)

உலக மோகம் கொண்டிருப்பது என்ற பண்பும் நம்மைவிட்டும் மக்களை தூரமாக்கிவிடும். ஒரு ஹதீஸில் நபி (ஸல்) அவர்கள் நவின்றார்கள், "உலகப் பற்றற்று வாழுங்கள். அல்லாஹ் உங்களை நேசிப்பான். மக்களிடம் உள்ள பொருட்களின் மீது ஆசையின்றி வாழுங்கள். மக்கள் உங்களை நேசிப்பார்கள். மக்கள் மனங்களையும், அவர்களின் அன்பையும் நாம் பெறவேண்டுமெனில் நபியவர்கள் கூறிய, 'சீரிய பற்றற்று இருத்தல்' என்ற கொள்கையைக் கடைபிடிக்கவேண்டும். ஒரு அடிப்படையிலான கருத்து என்னவெனில் மக்கள் விரும்புவதை நாம் விட்டுக் கொடுத்துவிட்டால் மக்கள் நம்மை விரும்புவார்கள். பெரும்பாலான மக்களின் உள்ளம் உலகைச் சுற்றியே இருக்கும். ஒரு மனிதன் விரும்பும் விஷயத்தில் நாம் குறுக்கே நிற்கும்போது அதை வெறுக்கிறான். தன் குறுக்கே வராதிருப்பவரை விரும்புகிறான்."

ஹழ்ரத் ஹஸன்பஸீ (ரஹ்) கூறுகிறார்கள். “மக்களிடம் உள்ளவற்றை விரும்பாத வரை உங்களில் ஒருவர் மக்களிடம் சங்கைக்குரியவராக கருதப்படுவார். அதற்கு முரணாக ஆகும்போது மக்கள் வெறுக்கிறார்கள். நம் மீது கோபப்படுகிறார்கள்.”

கிராமவாசி ஒருவர் பசரா நாட்டு மக்களிடம் உங்களின் தலைவர் யார்? எனக் கேட்க, “ஹசன்” என பதிலளித்தார்கள். “உங்களுக்கு எந்த விஷயத்தில் அவர் தலைவர்?” எனக்கேட்க அதற்கவர்கள். மக்கள் எல்லோரும் அவருடைய கல்வியின்பால் தேவையாகிறார்கள். ஆனால் மக்களின் பால் அவர் தேவைப்படுவது இல்லை என பதிலளித்தனர். (நூல் : அல்வாஃபீ).

சொல்லும் செயலும் முரணாக இருப்பதும் மக்களை விட்டும் நம்மை தூரப்படுத்திவிடும். மக்களை நல்வழிப்படுத்த முயலும் மனிதனின் சொல் அவனது செயலுக்கு மாற்றமாக இருப்பது மக்களுக்கு கோபத்தையும் வெறுப்பையும் ஏற்படுத்திவிடும் என்பதோடு இறைவனின் கோபத்திற்கும் ஆளாக்கிவிடும்.

அல்லாஹ் குர்ஆனில் கூறுகையில், “முஃமின்களே! நீங்கள் செய்யாத ஒன்றை ஏன் சொல்கிறீர்கள்? நீங்கள் செய்யாத ஒன்றை நீங்கள் சொல்வது அல்லாஹ்விடத்தில் வெறுப்பிற்குரியதாகும் என்கிறான். மக்களுக்கு நன்மையை ஏவிவிட்டு தன்னை மறந்து விடக்கூடிய துற்பாக்கியவான் என அல்லாஹ் இகழ்ந்து உரைக்கிறான்.”

“நீங்கள் வேதத்தை ஒதிக்கொண்டே உங்களை நீங்கள் மறந்து விட்டு (மற்ற) மனிதர்களை நன்மை செய்யுமாறு நீங்கள் ஏவுகிறீர்களா?” (இதனை) நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டாமா? (அல்குர் ஆன் 2:44)

ஹழ்ரத் ஹஸன்பஸீ (ரஹ்) கூறுகிறார்கள்,
“மக்களிடம் உள்ளவற்றை வீசும்படி வரை உங்களில் ஒருவர் மக்களிடம் சங்கைக்குரியவராக கருதப்படுவார். அதற்கு முரணாக ஆகும்போது மக்கள் வெறுக்கிறார்கள். நம் மீது கோபப்படுகிறார்கள்”

ஹழ்ரத் ஷுஜப் (அலை) தன் சமூகத்தாரைப் பார்த்து கூறிய கருத்தை அல்லாஹ் குர்ஆனில் ஸுரா ஹுதில் இப்படி விவரிக்கிறான். எதை விட்டும் உங்களை நான் விலக்குகிறேனோ

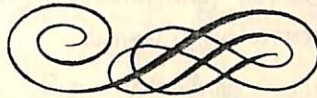

அதனை நான் செய்வதின் மூலமாக உங்களுக்கு எதிரானவனாக இருக்க விரும்பவில்லை. என்னால் இயன்ற அளவு சீர்திருத்தத்தை தவிர (உங்களுக்கு) வேறு எதையும் நான் நாடவில்லை.

பிறரை சிரமத்தில் சிக்கவைப்பதும் குழப்பத்தில் ஆழ்த்துவதும் மக்களிடம் வெறுப்பை ஏற்படுத்தும். நம்மில் சிலர் இருக்கிறார்கள். சிக்கலான. சிரமமான விஷயங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து இதுதான் நன்மையானது என மக்கள் முன் வைக்கின்றனர். மார்க்கம் காட்டித் தந்த இலகுவானவற்றை மக்கள் முன் சமர்ப்பிப்பதில்லை. இது நபியவர்கள் காட்டித்தந்த நெறிமுறைக்கு முற்றிலும் முரண்பட்டவை. நபி (ஸல்) அவர்கள் ஒரு ஹதீஸில் இரண்டு விஷயங்களில் ஒன்றை தேர்ந்தெடுக்கும்படி என்னிடம் கூறப்பட்டால் இரண்டிலும் இலகுவானவற்றையே தேர்ந்து எடுப்பேன். (பாவமானதாக இல்லாதிருந்தால்) என்று அருளிணார்கள். (நூல் : புகாரி, முஸ்லிம்).

இலகுவானவற்றின் மூலம்தான் மனித இதயங்களில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்த முடியும். நபி (ஸல்) அவர்கள் பிறருக்கு இலகுவானதையே நாடுங்கள், சிரமப்படுத்தாதீர்கள். சந்தோஷப்படுத்துங்கள், வெறுப்பில் ஆழ்த்தாதீர்கள் என்று கூறினார்கள்.

(நூல் : புகாரி, முஸ்லிம்).

மக்களை சம்பாதிப்போம்! மாண்புறுவோம்!!

மொத்தத்தில் மக்களைச் சம்பாதிப்பதற்கு கூறப்பட்ட அனைத்தும் நற்குணம் என்ற வட்டத்திற்குள் அடங்கியவை. இவைகளை பேணுவதன் மூலம் தான் நற்குணத்தோடு வாழ்ந்து மக்களை சம்பாதிப்பது அமைந்திருக்கிறது. நபி (ஸல்) கூறுகையில், முஃமின்களில் தனது ஈமானால் பரிபூரணமானவர் நற்குணத்தால் சிறந்தவர்தான் என அருளினார்கள்.

இவை யாவற்றிற்கும் முன்பாக நாம் நினைவில் கொண்டு கடைபிடிக்க வேண்டியது அல்லாஹ்வின் பக்கம் முன்னேறிச் செல்வது தான். அதாவது அன்பை பெறுவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டால் மக்களின் அன்பு தானாக வந்து சேரும்.

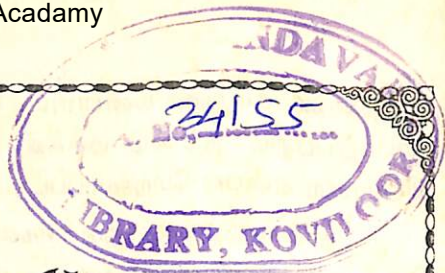
ஒரு ஹதீஸில் நபி (ஸல்) அவர்கள் அருளினார்கள்: அல்லாஹ் ஒரு அடியானை நேசித்து விட்டால் வானவர் கோமான் ஜிப்ரீலை அழைத்து நான் இன்ன அடியானை நேசித்து விட்டேன். நீயும் நேசம் கொள் என்பான். உடனே ஜிப்ரீல் (அலை) வானத்தில் உள்ளவர்களை அழைத்து அல்லாஹ் இன்ன அடியானை நேசித்து விட்டான். நானும் நேசித்து விட்டேன். நீங்களும் நேசியுங்கள் என்பார். எல்லோரும் அந்த அடியானை நேசித்து விடுவார்கள். பிறகு பூமியில் அந்த அடியாரை எல்லோரும் நேசிக்கும் நிலையையும். ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலையையும் ஏற்படுத்தப்படும்.

அத்தனை சாதனங்களையும் செய்த பிறகு மக்களை நாம் சம்பாதிப்பதும், நம்மை மக்கள் ஏற்பதும் இறைவன் அமைத்த விதிமுறை என்பது மேற்கூறப்பட்ட ஹதீஸில் தெளிவாகிறது.

நாம் அதற்கான முயற்சிகளை எடுத்தால் அதன் பாதைகளை இறைவன் இலகுவாக்குவான். முயற்சிகளின்றி எதிலும் வெற்றி கிடைக்காது. இத்தாலிய விடுதலை வீரன் மாஜினி குறிப்பிடுகையில் நீங்கள் உங்களுடைய தந்தையர்களின் கூடாரத்தில் கிடந்து உறங்கவேண்டாம். உலகமே முன்னேறிக் கொண்டுள்ளது. அத்துடன் சேர்ந்து நீங்களும் முன்னேறுவீர்களாக! என்று எடுத்துரைக்கிறான். மேலும் அவன் வேறொருரிடத்தில் அண்டகோலங்களின் சட்டமே முயற்சியும் முன்னேற்றமும் தான். முன்னேறுவதற்கு ஏதாவதொன்றைச் செய்யாது சோம்பலுடன் தங்களுடைய வாழ்க்கையை கழித்துவிட்டு செல்லும் தலைமுறையினர் மனித இனத்தின் பட்டியலிலேயே தங்களுடைய பெயரைப் பொறிக்காது சென்றுவிடுகின்றனர். அவர்களின் சாம்பலை தூசுகளெனக் கருதி வருங்காலத் தலைமுறையினர் அதன்மீது நடந்து செல்கின்றனர் என்று கூறுகின்றான்.

இந்நூலில் கூறப்பட்டுள்ள காரணிகள் அனைத்தும் மக்கள் சம்பாத்தியம் என்ற அழகிய மாளிகையை கட்டும் வேலையைப் போன்றது. ஒரு மாளிகை கட்ட காலம் தேவை. மேலும் அது பொறுமையாக ஒவ்வொரு செங்கல்லால் கட்டப்பட வேண்டும். அதன் தூண்கள் உறுதியாய் நிறுத்தப்பட்டு அழுத்தமாய் பொருத்தப்பட வேண்டும். இதற்கெல்லாம் உழைப்பும், கவனமும் தேவை. அவ்வாறு கவனமுடன் செயல்பட்டால் சிதறிய உள்ளங்களை இணைத்தவர்களாவோம். அப்படிப்பட்ட மக்களின் கைகளில் தான் வாழ்வின் வெற்றி எனும் கனி இருக்கிறது. மக்களை சம்பாதிப்போம்! மாண்புறுவோம்!!

வகைரவல்
வெளிவருகிறது

அப்துல் அஜீஸ் ரஷாதியின்

சூர்ஜித்குறும்பெண்கள்

சூர்ஜிதில் கூறப்படுள்ள இறைவனின்
அருளுக்கும் சாபத்திற்கும் உள்ளான
பெண்களின் முழு வரலாறு, ஆதாரத்துடன்
அறிபுதமான கடிபமைப்புடன்
வெளிவருகிறது.

வெளியீடு

பஷீரா மன்ஜில்

கலில் நகர்,

யா. ஒத்தக்கடை,

மதுரை - 625 107.

Ph : 0452-2424542

ஜன்னல்களை மூட வேண்டாம்...

வாழ்க்கை இலகுவானது தான். நாம்தான் அதனை ரசிக்காமல் வேண்டாத சிந்தனைகளை நம்மில் நுழைத்து வாழ்க்கையை கசப்பாக்கி விடுகிறோம். ஒரு மாளிகையின் அறையில் இருக்கிறோம். அவ்வறைக்கு எட்டு ஜன்னல்கள். அவற்றின் வழியாக தென்றலும் சூரிய ஒளியும், இதழும், மகிழ்ச்சியும் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. நாம் என்ன செய்கிறோம் ? நம்மையறியாமல் கோபம், காமம், பொறாமை போன்ற கெட்ட எண்ணங்களால் அந்த அழகிய ஜன்னல்களை மூடிவிடுகிறோம். இப்போது இயற்கை காட்சி தெரிவதில்லை. அதன் இன்பமும் இருப்பதில்லை. ஒரே புழுக்கம், ஒளியில்லை, பயங்கர நிசப்தம். இவ்வாறு வாழ்க்கையின் இன்பகரமான ஜன்னல்களை மூடிவிட்டு அதன் காரணத்தையும் புரிந்து கொள்ளாமல் காற்றில்லை, ஒளியில்லை என வாழ்க்கையையே குறையட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்.